Kanel

1.

Avram nu se dezminţise. L-a fotografiat pe Loigner din cele mai terifiante poziţii, nelăsînd pe nimeni de la "Trezirea" să se apropie de veceu. "Voi l-aţi omorît!", le striga concurenţilor. "Spuneţi-i căţelei care vă hrăneşte că se poate regula în voie cu Arhire de-acuma!"

2

Ultima şedinţă de redacţie, ţinută de Avram la picioarele mortului, îi spulberase lui Kanel speranţa că "Ecranul" de a doua zi o să-i aducă vreun folos. Era limpede că nu va mai exista şi un al doilea număr. Dacă ţinea într-adevăr să-şi vîndă organele, n-avea decît s-o roage pe maică-sa să-i plătească anunţul în "Trezirea", cotidianul care urma să alerge de unul singur în cursa mediatică locală. În privinţa bastonului alb, nici măcar nu a avut ocazia de a povesti cuiva ceea ce i se întîmplase în foaierul teatrului...

Avram le mulţumi tinerilor ziarişti convocaţi la toaleta din Parc, rugîndu-i să-l vorbească numai de bine pe Loigner, măcar pînă la înmormîntare. Dorise să-şi ia rămas bun de la ei ACOLO, deoarece i se părea că ACELA este cel mai bun final pentru Şcoala lui de presă. "Cei care aţi primit celulare, puteţi să le păstraţi. Asta a fost ultima dispoziţie a lui Loigner. La revedere şi noroc în viaţă!", încheie redactorul-şef scurtul său discurs, permiţîndu-i astfel lui Kanel să plece înspre propria lui logodnă.

3

Coborî din autobuz cu sentimentul că face asta pentru ultima oară în viaţă.

Ar fi vrut ca traficul rutier de la acea oră să-l împiedice să ajungă vreodată pe celălalt trotuar, unde nu-l aştepta nimic bun. Avea de mers încă puţin şi ar fi dat de blocul ei. Drum neted ca-n palmă, nepîndit de nici un pericol salvator.

ATENŢIE GARAJ îi apăru ca o glumă pe care soarta şi-o mai îngăduia cu el. Uşile garajului erau, într-adevăr, deschise, dar proprietarul - vecin de palier cu Silvia - nu intenţiona să iasă în stradă cu preţul vieţii lui Kanel. Îl aşteptă un timp, după care, enervat, îl claxonă. "Domnu', ai uitat ceva sub maşina mea? Dă-te la o parte!", strigă prin uşa întredeschisă. Kanel îşi încheie şireturile în grabă şi murmură un "Iertaţi-mă", care n-avu totuşi puterea să-i schimbe şoferului convingerea că ţara asta e plină de nebuni care umblă liber.

Scara ei nu mai fusese văruită de mai bine de-un deceniu. Mereu trebuia să-şi ţină respiraţia cînd trecea prin dreptul ţiganilor de la parter, dar parcă de data asta duhoarea era şi mai de nesuportat. Pînă la ultimul etaj, unde locuia Silvia cu ai ei, urma să îndure, îc cea mai stictă beznă, cinele bogate în miros de ceapă şi peşte ale vecinilor. Bîjbîia cu mîinile pe pereţi, în speranţa că va întîlni firele neizolate ale comutatorului de scară, dar nu dădu decît peste răs-ştiutele forme ale uşii de fag a familiei Stoian. Soneria era şi ea în bună regulă.

4

"Ai cam întîrziat, drăguţule!", zise, în loc de orice altceva care să-l scoată mai puţin din sărite, mama Silviei.

Kanel invocă mersul greoi al autobuzelor şi oboseala strînsă în cele trei zile în care şi-a îngăduit să uite de toate, afundîndu-se în pădurile din apropierea oraşului, după ciuperci. Fireşte că ar fi vrut ca norocul să-i fi pus în cale măcar o mătrăgună, care să-l scutească de a mai veni aici.

"Silvia nu-i acasă?", întrebă el, cu un licăr de nădejde în priviri.

"Cum să nu fie?! Te-aşteaptă de jumătate de oră. E la baie acum, cred că se machiază".

Da, becul de la toaletă era aprins. Dacă îşi încorda puţin nările, Kanel ar fi putut prinde nu doar mirosul florilor exilate în baie, ci şi miasmele emise de Silvia. Doamna Stoian sesiză imediat pericolul, şi îi făcu vînt în sufragerie, aşa cum îl prinsese urgia, pe jumătate descălţat.

Îl instală în faţa televizorului deschis şi-a unei ceşti de cafea răcită, după care ieşi fără o vorbă, închizînd uşa.

“De cîte ori ţi-am spus, tîmpito, să tragi apa pe măsură ce faci? Ai împuţit toată casa!", o auzi Kanel.

5

Era o telenovelă pe care, în mod obişnuit, nu s-ar fi dat în lături s-o ignore cu superioritate. De astă-dată însă, văzu în lacrimile Mariei-Elena – ţintuită pe un pat de spital, sedusă şi abandonată de Rodriguez - un liman al propriilor sale sentimente, hăcuite şi aruncate la gunoi de viaţa pe care o ducea în ultima vreme. Interesul acordat subit serialului îl "împiedică" să remarce prezenţa Silviei alături de el, pe sofa. Abia după ce fu atins pe umeri acceptă să revină din visul latino în sufrageria Stoienilor.

"Salut! Iartă-mă că am întîrziat", spuse Kanel, ferindu-se ca nu cumva s-o atingă. Nu ştia dacă Silvia se spălase pe mîini după defecaţie. Parcă nu auzise curgînd nici un robinet, în acest bloc în care oamenii făceau dragoste din picioare, de frica patului care îi putea trăda. În schimb, grohăitul care îi ajungea la urechi dinspre ţevile de calorifer, îl încredinţă că iarăşi a venit beat vecinul de jos.

"Ţi-a spus mama?", vorbi Silvia ca pentru sine, deschizînd uşa de la balcon.

"Nu, ce să-mi zică?", mormăi Kanel, cu ochii lipiţi de televizor.

Silvia nu-i mai răspunse, ci se apucă să toarne vin din damigeană într-o sticlă. Era o operaţiune pe care n-ar fi trebuit s-o facă ea, ci taică-su, care însă dormea dus la şapte seara, odată cu găinile, căci fusese cu vecinul Costache la una mică, de prune, şi-abia reuşiseră cele două femei să-l dezbrace şi să-l culce, nu pentru că ar fi devenit un porc periculos, ca ăla de la etajul trei, ci dimpotrivă, fiindcă întotdeauna cînd se îmbăta, ele aveau de-a face cu un miel bleg şi din cale-afară de greu.

Sforăitul unuia şi grohăitul celuilalt îl înfiorară pe Kanel.

7

"Vrei să te ajut?", o întrebă, formal. Dar Silvia deja trecuse, pe balcon, la a doua sarcină pe care i-o dăduse mama ei: scotea din butoi varză murată. Kanel fu invadat de un miros care îi aminti de pădure şi de cum şi-a bătut el joc de aerul proaspăt de-acolo, pe care l-a respirat conştient doar în puţinele momente cînd lipsa ghebelor i-a îngăduit să facă asta. Goana după cît mai mulţi bani – pe care îi obţinea vînzînd ciuperci, seara, fără autorizaţie, la o tarabă, împreună cu prietenul său Gabriel - l-a împiedicat, în cele trei dimineţi, să-şi încarce bateriile cu oxigen. Poate că, acum, ar fi supravieţuit...

"Închide uşa, toanto, că pute-a varză de mori!", o auzi Kanel pe mamă certîndu-şi fiica prin geamul de la bucătărie.

"Dar n-ai zis tu adineaori s-o deschid ca să se aerisească?"

"Eşti proastă, proastă!!"

8

Kanel nu mai suportă presiunea mediului în care se afla şi se refugie din nou în braţele Mariei-Elena, care aflase că a rămas gravidă cu cel care o părăsise ca pe o zdreanţă după ce şi-a lustruit penisul cu ea. Ar lua-o de nevastă, i-ar creşte şi bastardul, numai să plece odată de-aici!

Îl obseda, de mai multă vreme, problema interactivităţii în teatru -chiar îşi punea serios întrebarea ce sumă s-ar cuveni să-i ceară directorului de la "Ion Luca" pentru ideea unei scene în care un personaj nu mai rezistă apelurilor persistente ale mobilului său ascuns în buzunarul de la piept al hainei de epocă şi răspunde, alo, da, Baltag sunt, spuneţi, ce?, nu pot acuma, nu, degeaba insistaţi, vă rog, se uită lumea la mine, am spectacol, înţelegeţi-mă, îmi vine rîndul la

replică, nu mai pot sta, da, da, în regulă -, dar parcă niciodată pînă atunci nu-l ademenise mai tare celularul din borsetă. Cu ultimele rămăşiţe ale cartelei, ar mai fi apucat să-i schimbe destinul bietei mexicance, spunîndu-şi doar numele, intenţia şi numărul de telefon. E aşa cald şi bine acolo...chiar dacă părinţii Mariei-Elena nici nu vor vrea să audă de căsătoria lor. Un românaş gonit de necazuri, îndrăgostindu-se de o băştinaşă aflată în pragul sinuciderii - de ce nu ar fi asta o cale de urmat?

9

Îi plăcea acest film. situaţiile întîlnite în el i se păreau veridice.

"Chiar n-aţi vorbit nimic în absenţa mea?", întrebă iarăşi Silvia. Maică-sa o absolvise de treburile gospodăreşti - a căror îndeplinire putea degenera în cine ştie ce alte catastrofe -, aşa că stătea, în sfîrşit, alături de logodnicul ei, privind acelaşi film şi respirînd acelaşi aer de nerespirat. Kanel îi făcu semn să tacă. Urma un moment cheie în desfăşurarea episodului, o scenă pe care n-ar fi vrut s-o vadă, pe care ar fi putut s-o împiedice dacă şi-ar fi ascultat gîndul de-a o suna pe Maria-Elena. Ginecologul care o trata i-o luase înainte: i-a fixat pacientei sale o întîlnire, undeva, pe-o bancă, în cursul căreia bineînţeles că îi va mărturisi dragostea pe care i-o poartă.

"Dar de cînd eşti un fan al telenovelelor? Te ştiam, dimpotrivă, un duşman al lor", mai zise Silvia, aşteptînd încă răspuns la prima întrebare.

Kanel privi tavanul şi remarcă într-un colţ o fisură, prin care s-ar fi putut strecura în clipa aceea dacă ar fi ascultat-o pînă la capăt pe mama lui atunci cînd aceasta îi citea poveşti cu metamorfozări ale oamenilor în fiinţe incredibil de mici. El adormea exact cînd se dezvăluia formula magică, fiind sigur că nu are de pierdut nimic altceva decît o nouă bătaie de cîmpi a mamei sale. Şi chiar dacă auzea cuvintele acelea, nu s-a obosit niciodată să le memoreze, şi cu atît mai puţin să le noteze undeva, deşi maică-sa l-a scăldat în poveşti pînă pe la vreo doisprezece ani. Imaginaţia lui nu putea depăşi limitele a ceea ce i se întîmplă într-o zi, convins fiind că nu are nici un rost să faci concurenţă unei superputeri numită Realitate. Părea mulţumit cu cît i se oferea în puţinele clipe în care era dispus să vadă noutăţile din jurul lui. Mă ÎNTREB: Oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu şi-ar fi luat cu sine proviziile astea de meditaţie? 10

La Silvia acasă niciodată nu a întâlnit prezentul în altă ipostază decât aceea a unei fiare hămesite după trecutul lui. Ştia că nu poate să scape viu din ghearele ei dacă nu-i azvârle nişte ciosvîrte. Îşi arăta din nou colţii, ochii ei scăpărau...

Trebui să improvizeze ceva legat de tatăl său. Se gîndise la el în treacăt, pe cînd aştepta în staţie autobuzul către Silvia şi încerca să-şi scoată din minte lugubra legănare a patronului. Realitatea de pe teren, din casa Silviei, îi cerea, iată, să amplifice pe loc nişte scîntei ale ciocnirii întîmplătoare cu amintirea tatălui, pînă la dimensiunile unui incendiu care să-l pună la adăpost de fiară.

Păi, el a rămas fără tată la vîrsta de opt ani. Casa lor era mereu plină de oaspeţi, care aveau pînă în zori ce mînca şi ce bea, căci ambii părinţi lucrau în Administraţia Pieţelor – ea era contabilă, iar el, un şefuleţ – şi nu exista zi în care să nu se întoarcă de la serviciu cu sacoşele pline. Kanel, de îndată ce îi vedea de la fereastră că parchează maşina în spatele blocului, le striga "Ce mi-aţi adus bun?", deşi i s-a spus de nenumărate ori să se abţină pînă cînd cel din urmă pachet va fi fost adus sus, iar uşa apartamentului, încuiată. I-a fost extrem de greu să înţeleagă ce legătură există între nerăbdarea lui şi antipatia cu care îl priveau vecinii, deoarece şi el avea cheia atîrnată de gît, asemeni celorlalţi copii, iar în ceea ce priveşte buna cuviinţă în relaţiile cu oamenii mari, nu avea rival nu doar pe scara lui, ci în tot blocul. A fost necesar ca, în cîteva rînduri, să i se refuze accesul la prăjituri, ba chiar să i se aplice nişte bătăi, menite să ajungă la urechile celor flămînzi şi invidioşi, pentru a-i face să rupă - sau măcar să regrete - anonimele în care anunţau organele, cu profund simţ civic, că la familia Botezatu se ţin lanţ chiolhanurile. Tatăl lui îl aşeza uneori pe genunchi şi încerca să-i

explice de ce nu e bine să iei la pachet, pentru şcoală, caşcaval şi salam de Sibiu - aşa cum bătea Kanel din picior în fiecare dsimineaţă să se întîmple -, ci doar pîine unsă cu margarină şi un măr. "E mai sănătos aşa, crede-mă!", îl asigura taică-său, sperînd în sinea lui să-şi găsească odată puţin timp liber pentru un raid prin alimentarele oraşului, în urma căruia băiatul să afle ce e aceea o coadă la carne, de pildă. Era incapabil să dobîndească singur acele cunoştinţe, cîtă vreme congelatorul lor gemea de atîta piept de pui şi muşchi de porc, iar drumul către şcoală ocolea, ca un făcut, zonele comerciale, trecînd printr-un parc în care zvonul unei astfel de realităţi sociale capota în faţa ciripitului de păsărele. Nu-şi pusese niciodată în gînd să le analizeze chipurile şi burţile colegilor săi, ori să tragă cu ochiul la ceea ce şi-au adus ei de mîncare. Kanel era mult prea mic să poată face, în minte, relaţiile pe care i le sugerau părinţii.

Domnul Botezatu nu a reuşit să-i facă lui Kanel educaţia cozilor decît post-mortem, la pomenirea de-un an, mai precis, cînd a considerat că hoinărise destul prin Niciunde şi Nicicînd. Sosise vremea să mişte paharul pe masa încleiată, dînd veşti despre sine soacrei sale, folclorista, care veni într-un suflet la oraş, s-o mustre pe fiică-sa că-l lasă flămînd şi însetat. El nu declarase asta din răutate, ci dintr-un calcul angelic, al cărui unic scop era scoaterea soţiei şi a fiului din letargia în care îi aruncaseră prietenii lui nerecunoscători, agenţii cei mai răi ai noii realităţi financiare care se instaura - încet dar sigur - în familia sa. Nu-i mai vizita nimeni, nu le mai aducea nici un ţăran mici atenţii pentru felul în care domn' şef - "vai ce copil frumos aveţi, să vă trăiască" - i-a rezolvat necazul. Ba, într-o zi, tatăl lui Kanel chiar fu nevoit să asiste neputincios la o scenă în care un fost angajat de-al său, căruia îi desfăcuse contractul de muncă deoarece fura prea mult, a ameninţat-o pe văduvă că o dă în judecată dacă nu-i restituie banii pe care răposatul i-ar fi pretins pentru muşamalizarea unei abateri. Ăla susţinea că are martori şi că deţine o chitanţă mai mult decît edificatoare, iar dumneaei, în loc să-l arunce pe scări, îşi tot freca mîinile a neputinţă şi îl asigura c-o să găsească ea pînă la urmă o soluţie, să fie liniştit şi să aştepte. Mai lipsea să-i dea un pahar de vin, o felie de cozonac şi "niţică orgie" - cum bănuia Gicu Botezatu că se terminau toate chefurile din casa lor după ce el aluneca sub masă de beat, lăsînd-o pe nevastă-sa să le ţină piept invitaţilor. Îi venea să se lepede, după astfel de momente, pînă şi de ultima umbră de regret că a crăpat la nici patruzeci de ani, în prag de revoluţie, ca un bou care a mîncat şi a băut în exces. Oricum nu-l legaseră prea multe lucruri de nevastă-sa în timpul vieţii; de ce i-ar mai fi păsat acum, cînd trebuia să mediteze în linişte la strategiile pe care să le adopte în faţa irefutabilelor dovezi ale matrapazlîcurilor sale, la Judecata de Apoi? Nu doar ei se aflau în tranziţie, ci şi el. Tocmai de aceea nu o rupea încă definitiv cu trecutul său terestru: destinul celor care îi supravieţuiesc îi servea ca sursă de informaţii pentru scenariul astral care îl aştepta. Fireşte că puterea lui de convertire a datelor obţinute dinspre ai săi i se părea mult prea mică pentru cerinţele noii realităţi. Nu dădea însă vina pe nimeni, căci ăsta nu mai era un complot al săracilor-flămînzilor-invidioşilor din cartierul său, ci nota de plată a lejerităţii cu care a tratat viaţa de dincolo de moarte. Primise, ce-i drept, capacitatea de a pătrunde instantaneu în esenţa oricărei probleme, dar simţea că asta nu e suficient. Dublul său angelic îl decepţionase. Singurul sfat pe care l-a primit de la gicu botezatu a fost să-şi analizeze viaţa pe faţă şi pe dos, îndeosebi aspectele controversate ale părţii ei active. A fost ca o joacă. Atît de simplu i se păruse, încît făcu o analogie inversă, comparînd situaţia lui de acum cu aceea a unui elev de liceu pus să corecteze o lucrare de matematică din ciclul primar. Dar, pe măsură ce evidenţa greşelilor comise începea să-l plictisească - căci epuiza dintr-o privire răspunsurile la ce, cum, cînd, unde şi de ce ar fi trebuit să facă un cutare lucru -, îi creştea frica de a nu fi înţeles bine ceea ce se aşteaptă din partea lui. I se părea că prea era uşor totul ca să fie şi de ajuns; sigur existau şi subtilităţi care, pesemne, îi scăpaseră. De pildă, i se ceruse oare să spună doar cît fac doi şi cu doi, ca unui ţînc, ori să explice, ca un băiat cu facultate, cum e cu putinţă ca doi şi cu doi să facă patru? Dădea vina pe sine pentru aceste îndoieli care îl rodeau. Nu avea să ştie ce anume trebuia să pregătească pentru Marele Examen

decît atunci cînd i se va fi făcut semn să abandoneze orice sursă de documentare şi să intre în amfiteatru. Degeaba îi împuiase capul lui Kanel cu poveşti despre îngerii păzitori. Era în măsură acum să se convingă de adevărul celor gîndite pe vremea cînd trăia şi se temea de gura lumii: doar în bucătărie, alături de familie, poţi lua deciziile importante! Restul - prieteni sau îngeri, oriunde altundeva pe pămînt sau în cer - sunt nişte străini, chiar dacă te împrumută cu bani ori nu te lasă la discreţia inundaţiilor. Spunîndu-şi toate astea, constatînd încă o dată că străfulgerările sale de acum nu pot ţine locul unui discurs coerent, care să-l ghideze în aşa-zisa eternitate - şi la care ar fi ajuns, fără îndoială, dacă bagajul său cultural şi religios nu era atît de subţire -, domnul Botezatu admise că, într-adevăr, se afla în postura inginerului care, asemeni cîinelui cu privire inteligentă, înţelege, dar nu se poate exprima. Nu întîmplător, credem, acesta a fost primul banc pe care Kanel îl memorase.

Dar cea mai interesantă lecţie pe care a primit-o Kanel de la tatăl său a fost aceea despre îngeri.

11

Stăteau în bucătărie amîndoi, într-o zi de octombrie a ultimului an petrecut împreună, după cină, şi îşi făceau de cap cu întrebările -fiul, şi răspunsurile - tatăl. După ce trecea de jumătatea sticlei de vodcă, lui Gicu îi veneau în minte tot felul de rezolvări ale problemelor care i se păruseră pînă atunci insolubile - cum ar fi ciroza, de care tocmai aflase. Cînd vedea că nu mai are, în curiozitatea lui Kanel, un aliat al propriilor sale dileme nerostite la vremea lor, îi construia chiar el întrebările şi îl ruga să i le pună după ce se va fi întors de la baie, unde toată lumea ştia că se duce ca să vomite. Kanel se bucura de acest respiro şi o implora pe maică-sa să vină să-l salveze, "căci iarăşi s-a îmbătat tata şi mă ţine pînă la unu noaptea cu aiurelile lui". Măcar de i-ar fi folosit la ceva. Cum să-i explice el a doua zi tovarăşei învăţătoare de ce a întîrziat la prima oră şi de ce e atît de somnoros în ultima vreme? Nu numai că ar fi rîs copiii de el dacă ar fi mărturisit "Ştiţi, tăticul meu parcă a înnebunit, de-o lună-ncoace mereu îmi vorbeşte despre îngeri şi draci", dar ar fi intrat mai mult ca sigur şi în atenţia conducerii şcolii, care organizase pînă atunci numeroase adunări de blamare a elevilor suspectaţi c-ar da tîrcoale Bisericii ori diverselor secte. Participase la astfel de acţiuni şi ştia cît de umilitor era pentru cel aflat în discuţie. El însuşi a rîs de s-a prăpădit atunci cînd directorul educativ descria asistenţei mediul în care trăiesc obscurantiştii: "N-au telefon, n-au radio, nici televizor, şi toată ziulica nu fac altceva decît să vorbească despre îngeraşi, chestiile alea cu aripi care fac pipi în Parcul mare, copii!"

În acea seară de octombrie însă, doamna Botezatu nu avea grija lui Kanel, ci a casetei video pe care o împrumutase de la şefa de birou. Trebuia neapărat s-o înapoieze în dimineaţa următoare. Deşi o avea de-o săptămînă acasă, nu apucase încă să vadă filmul cu pedofilul şi cele trei sau patru videoclipuri de pe ea, firește, din pricina băieţilor, mai cu seamă a lui Kanel. Pe bărbatu-său îl putea manevra cu uşurinţă, fiind în mai toate serile beat şi dispus să îndeplinească orice ordin, mai puţin de a nu se gîndi la moarte, subiectul lui preferat în acele sfîrşituri de zi în care nu-i mai aparţinea soţiei, nici copilului, ci pur şi simplu vodcii. Nu numai că se obişnuise cu situaţia asta, dar chiar răsuflă uşurată atunci cînd îşi auzi soţul că îl cheamă pe Kanel în bucătărie ca să-i spună povestea cu baba rea. Ea cunoştea cel mai bine aversiunea copilului faţă de tot ceea ce se întîmplă în închipuirea unuia care nu are altceva mai bun de făcut decît să-şi zică autor şi să scoată o carte. În fiecare seară, la culcare, Kanel o întreba dacă "asta chiar s-a întîmplat". "Nu, e doar o poveste", răspundea mama invariabil, dînd vina pe nenea de pe copertă. Spre deosebire de mama ei, doamna Botezatu nu avea încredere în oralitatea care le făcuse faimos neamul. Cumpăra mereu cărţi pentru copii, în speranţa că, adormindu-l cu poveştile lor, Kanel o va lăsa în sfîrşit să-şi trăiască fărîma de viaţă care îi mai rămînea dintr-o zi. Se săturase de servituţile pe care le presupunea casa lor deschisă. Dar nu organizarea petrecerilor o adusese la acea lehamite, nici evidenta deteriorare a sănătăţii soţului, ci Kanel, prin obstinaţia cu care îi refuza ei şansa unei alte lumi, în care să

evadeze ori de cîte ori se aşeza lîngă pătuţul lui şi îi citea. În loc să ia o gură din aerul proaspăt al copilăriei, mama călătorea fără tragere de inimă în locurile natale ale autorului, făcea cunoştinţă cu rudele lui, nişte străini în faţa cărora îi era frică să mărturisească adevărul, ştiţi, băiatului meu nu prea i-a plăcut povestea, a spus chiar că e oribilă. Ieşea din camera lui Kanel complet devitalizată. Deşi ştia că fiul ei nu visează niciodată frumos datorită poveştilor pe care i le citea, totuşi alegea cu grijă istorioara, de teamă ca nu cumva conţinutul acesteia să stea la originea cine ştie cărui coşmar. Din acest motiv, pe măsură ce creştea rezistenţa lui Kanel în faţa disperatelor ei încercări de a-l familiariza cu neprevăzutul, tonomatul de poveşti – în care Geta dorise să se transforme încă de pe vremea cînd relua cu păpuşile de-acasă ceea ce auzise şi făcuse la grădiniţa din sat – a început să scoată pe gură doar improvizaţii inspirate de întîmplările prin care trecuse efectiv Kanel într-o zi. În puţinii ani de după moartea lui Gicu, în care şi-a mai chinuit băiatul cu iluziile ei, acest gen de "poveste" era covîrşitor în repertoriul de seară. Punea schimbarea de gust a lui Kanel în seama efectului pervers al tîmpeniilor cu demoni pe care taică-su i le zicea în cele mai iresponsabile clipe ale beţiei. De fapt, ea nu auzise cu urechile ei nici una din "creaţiile" domnului Botezatu, ci luase de bune impresiile negative pe care Kanel se plîngea că i le-ar fi lăsat. Dar tihna de care se bucurase în acele seri în care soarta o scutea de a mai citi poveşti unui copil care nu iubea poveştile, se întorcea acum împotriva ei, căci aşa a înţeles Kanel să cinstească memoria tatălui său: comandîndu-i ei texte cu Kaneluş în rolul principal! Patru ani a mai durat calvarul mamei. Kanel era mulţumit. După "1001 de seri" – programul de desene animate la care maică-sa îl silea să se uite, în ciuda protestelor lui de după revelaţia faptului că Mihaela nu exista decît în capul şi pe hîrtia celui care o desenase – , mai făcea un ultim control al dulapurilor, în căutarea tot mai rarelor dulciuri, dosite din calea poftei lui de copil supraponderal şi ameninţat de diabet, şi, în cele din urmă – dar nu mai tîrziu de ora opt – se ducea la culcare. Adormea îndată ce se recunoştea pe sine în povestea de rigoare, apucînd totuşi să se mai gîndească, împăcat cu ideea, că mîine seară iarăşi o să afle ce a făcut el cu adevărat în ziua respectivă. Doamna Botezatu însă nu aştepta cu aceeaşi plăcere momentul epic. Simţea că povestea moare în preajma lui Kanel, locul ei fiind luat de un fel de jurnal de seară, proces-verbal pe care îl rostea din ce în ce mai greu şi cu sentimentul tot mai neplăcut al rumeguşului pe care îl mestecă în clipele acelea. Ai ei n-o culcaseră cu surogate, maică-sa nu o alungase pe Ileana-Cosînzeana pentru a-i face loc în poveste unei mucoase, Getuţa, o fetiţă ca toate celelalte, căreia îi era ruşine să fie subiectul vreunei bîrfe, oricît de nevinovate. Iar dacă s-ar fi aflat în sat că mama îi povestea seara ce i se întîmplase fiicei peste zi – cum îi cerea acum Kanel să facă – praful s-ar fi ales de bunul renume al familiei. Mama ei putea fi auzită deseori pe canalul radiofonic naţional care emitea emisiuni culturale, fiind considerată nu doar o sursă preţioasă pentru cunoaşterea istoriei acelor locuri, ci şi o bună interpretă a folclorului şi, mai ales, o neîntrecută povestitoare. Tuturor celor curioşi să afle de unde a primit ea respectivele daruri, ţaţa Leana le spunea: "De la mama mea, care şi ea, la rîndu-i, le-a primit de la mama ei". Ar fi fost, prin urmare, nedemn să-şi pună uşurinţa de a construi poveşti în slujba unor dorinţe care semănau mai mult cu păcatul chipului cioplit decît cu hachiţele inocente ale unui copil...

Aşa e, m-am cam îndepărtat de seara cu povestea despre îngeri. De fapt mai întîi a fost aceea cu baba rea. Voi reveni, sper. E o zi importantă, în care domnul Gicu şi-a lichidat stocul de tîmpenii cu puţine minute înainte de a se interna fără-de-întoarcere.

12

să revenim însă la ziua de logodnă a lui Kanel.

Dimineaţa, Silvia obţinuse din partea lui Iovan confirmarea faptului că este însărcinată, în trei săptămîni. Deşi mai degrabă ar fi pus banii în contul trusoului decît să-i dea ca să afle un lucru de care nu se îndoise niciodată, a ascultat-o pe maică-sa şi s-a dus la ginecologul care o scăpase, cu două luni în urmă, de-un ţigănuş nedorit, cuibărit în ea întîmplător, chiar fără

ştirea tinerei femei. Spre deosebire de acel neplăcut episod, acum nu a mai fost însămînţată în somn, în casa altuia, după un chef, ci în propriul ei pat, cu încuviinţarea mamei şi a tatălui - care şi-au făcut de treabă o oră întreagă pe la bucătărie.

13

Scuze, scuze, scuze: mai înainte, cu 21 de zile în urmă, să vedem ce s-a întîmplat.

Toată scara bănuia că trebuie să se fi întîmplat ceva serios la Stoian, între orele nouăsprezece şi douăzeci, din moment ce tinerii n-au mai făcut-o rezemînd pereţii, cu căluşul în gură, ci gemînd în toată regula, aşa cum scrie în cărţi şi se vede în filme. Evenimentul erotic de la ultimul etaj a concurat cot la cot cu catastrofele socio-economice ale jurnalelor TV, mulţi dintre spectatori preferînd chiar să dea mai încet aparatul, ca să audă mai bine din pereţi. "Trage-i-o cu temei, bă! Scoate-i-o pe gură!", auzea, la rîndul lui, Kanel,dînd şi mai repede din fund şi făcînd un semn galeriei, că aşa se va întîmpla, negreşit. Era cam obosit, deoarece abia scăpase de focul probei scrise de la "Ecranul" - despre care însă nu dorea să spună nimănui, nimic, pînă în clipa cînd va fi luat primul salariu. Avea nevoie mai mult ca oricînd de încurajarea publicului. Eforturile lui de a şi-o scoate din minte pe cea cu care tocmai făcea dragoste duseseră la un efect contrar celui scontat: în loc s-o aibă alături, ca de obicei, pe fata visurilor sale - una Olga, despre care o să mai vorbim -, îi apăru, în toată hidoşenia, figura păroasă a prietenului său Gabriel! Dezgustul lui Kanel era cu atît mai mare, cu cît expediţiile degetelor sale pe trupul Silviei îi aduceau tot mai elocvente dovezi ale prezenţei părului şi în alte zone decît acelea la care s-ar fi aşteptat. N-o mai văzuse complet goală pînă atunci, rapiditatea coitului din picioare - cu ochii la uşă şi gîndul la vecini - scutindu-l de o privelişte care, în acel moment, îl făcu să se întrebe în sinea lui dacă el ar avea curaj să umble pe stradă cu asemenea laţe, în condiţiile în care te pîndesc la tot pasul ba o gură deschisă de canal, ba un şofer neatent ori o coajă de banană care abia aşteaptă să te trimită în spital. El nu traversa niciodată strada înainte de a-şi fi terminat mental controlul integrităţii şi curăţeniei chiloţilor şi ciorapilor din dotare. Imprudenţa Silviei i se părea de neînţeles.

De ce li se oferise în acea zi un interval aşa de lung şi nişte condiţii atît de bune? Îi cunoştea pe părinţii ei; nu ar fi îndurat şaizecişitrei de minute fără televizor dacă nu ar fi fost la mijloc un lucru important. Chinuit şi de această întrebare, lui Kanel îi fură de folos, pentru continuarea cursei, nu doar încurajările vecinului Costache - oricînd disponibile -, ci şi cele auzite dinspre dreapta, unde locuia un fost sportiv de performanţă, certat de multă vreme cu familia Stoian, din cauza unui garaj. "Hai tăticule, încă un pic! Mai poţi, simt io că mai poţi!"

Momentul demografic era cît pe ce
să fie compromis, pe ultima sută de
metri, de imaginea lui Gabriel, care îl
însoţise pe Kanel încă de la primele
invocări ale Olgăi.

14

Riscînd s-aud că povestitor mai prost ca mine n-aţi mai întîlnit încă, deschid acum o – zic eu – necesară paranteză. Groaza eroului de un
finiş în braţele bărbosului Gabriel îşi avea
rădăcina într-o întîmplare destul de
recentă: şoferul care s-a îndurat să-l
culeagă pe Kanel de pe şosea i-a pus – la
început, ca din întîmplare - mîna pe
un picior, după care, mîngîindu-l, i-a
mărturisit că-l părăsise nevasta şi că
o să înnebunească dacă nu are cu

cine vorbi în noaptea aceea. Ploaia şi amurgul în care îl abandonase Gabriel, la douăzeci de kilometri de oraş, după o partidă de ciuperci guvernată de legea "Fiecare pentru sine ", l-au silit să accepte avansurile ăluia, pînă la al doilea nasture de la prohab. "Nene, dacă nu opreşti în clipa asta, sar din maşină!", i-a zis atunci Kanel şoferului, care se conformă pe dată, lăsîndu-l nu departe de intrarea în B. Îi părea rău că se răstise la acel bărbat cumsecade, dar toate aveau o limită! Şi el fusese "părăsit" de Olga. Şi el căuta în orice piatră un confesor...

Ar fi vrut să exploateze cîndva ceea ce nu putea citi, din cauza întunericului, pe cartea de vizită a necunoscutului. Zărise doar cuvintele "GO WEST".

Drumul care i-a mai rămas pînă acasă l-a făcut cu un TIR, ales după criteriul heterosexualităţii celui de la volan, probată de prezenţa unei femei pe bancheta din faţă.

Îi făcură şi lui loc.

Neavînd nici un ban în buzunare - rămaseseră la Gabriel -, Kanel a plătit cursa cu ciupercile adunate pînă la venirea ploii.

Se uita mereu prin parbriz, după Gabriel, să vadă în ce mod reuşise acesta să se descurce pe cont propriu, aşa cum, dintrodată, în mijlocul pădurii, unde ajunseseră ca Hansel şi Gretel, de mînuţă, cu autobuzul din zori, îi propusese. Nu avusese loc propriu-zis o ceartă între ei, ci - aparent - a fost vorba de o răbufnire a lăcomiei lui Kanel, care dăduse peste un buchet uriaş de ghebe. "Dacă te apropii, te tai!", i-a zis, mai în glumă, mai în serios, lui Gabriel. Deşi sacii lor conţineau cantităţi relativ egale, totuşi, competiţia "ca în oglindă" care exista parcă dimtotdeauna între ei, a căpătat în acel moment un punct critic.

Gabriel nu ştia cum să interpreteze ieşirea lui Kanel. N-o mai putea lua ca pe o glumă, deoarece sosise la prea puţină vreme după acele mărturisiri, pe care nici el însuşi nu-şi mai dădea seama cum de i le-a putut rosti. Îi venea să-şi muşte buzele, după ce a înţeles că, de-acum încolo, întîmplarea din cămin îl va lega de mîini şi de picioare în faţa ironiilor lui Kanel.

15

Dacă nu vă interesează la ce anume face referire ultima suflare a paragrafului de mai sus, săriţi peste numărul 15. eu însă m-am chinuit să mă documentez pentru această narare, aşa că nu-mi permit să-mi bat joc de fiţuicile şi ţăndările de memorie care irump în gura mea nu cînd trebuie, ci doar după propriul lor cherem. Cei doi, Kanel şi Gabriel erau colegi de Universitate, amîndoi fuseseră ivitaţi la o petrecere unde prezenţa Olgăi era destul de probabilă, dar numai Gabriel a participat, Kanel fiind reţinut acasă de o nouă criză de gelozie a mamei sale, care nu mai rezistase ideii că este părăsită de-al patrulea concubin în ultimii zece ani de văduvie, şi se tăiase la mînă.

16

Şi pînă ce nu uit, să vă spun alte cîteva cuvinte despre mama lui Kanel. Avea ciudatul obicei ca, ori de cîte ori îi părea evident faptul că rămîne mereu singură deoarece bărbaţii plecau la alta mai tînără, cu o situaţie financiară mai bună şi fără copil de întreţinut la facultate, să se ducă în baie şi, cu lama, să-şi facă o cruce de mărimea dezastrelor pe care evenimentul i le-a produs în suflet. Asta o calma şi o ajuta să-şi reia locul în bucătărie, unde o

prindeau de cele mai multe ori gîndurile negre. Decăderea materială care a urmat decesului soţului ei a făcut-o să-şi piardă oarecum busola sentimentală, călcîiele aprinzîndu-i-se din mai nimic pentru te miri cine. Prin patul ei s-au perindat un tractorist cu familie grea, un taximetrist grăbit, un maistru militar alcoolic şi, în fine, un fotbalist cu zece ani mai tînăr decît ea.

17

Cînd i-a văzut mîna bandajată, Kanel a înţeles că s-a prăbuşit planul lui de monitorizare a Olgăi, care i-ar fi adus în seara aceea liniştea ori, dimpotrivă, exacerbarea temerilor sale că această fată nu ar da pe el nici măcar o ceapă degerată. Trebuia să rămînă cu mama lui, să-şi plîngă unul altuia pe umeri - deşi nu o dată o făcuse să se cresteze cu reproşul că nefericirea lui se datora în bună măsură libertinajului ei. Dar acum nu mai era vorba de desfrîul tinereţii - cînd Geta îşi înşela soţul sub privirile tulburi ale acestuia şi spre stupoarea copilului -, ci de-o disperată căutare, în orice terchea-berchea, a fidelităţii pierdute. Locul poveştilor de seară îl luaseră, în ultima vreme, destăinuirile pe care i le făcea maică-sa. Aşa a aflat Kanel că vinovăţia începe în faţa lui Făt-Frumos, primul ei tradus, al cărui "vino-ncoa" - idealizat de mama ei în basmele care făceau deliciul etnologilor - a pălit lîngă mult mai concreţii muşchi şi bani ai lui Gicu Botezatu. Deja nu mai conta, zicea Geta, cît de sănătoasă era originea socială a cuiva, aşa că fiul de chiabur a reuşit să sugă din osînza bine camuflată în straiele modeste patru ani, cît au durat studiile sale comerciale, după care i-a fost de mare ajutor în promovări apartenenţa lui la un cult religios minoritar. Nimeni nu a ştiut vreodată cărui Dumnezeu se închină, dar toţi simţeau că pe Gicu îl iubeşte cineva de tare de sus. Impunea respect nu prin înjurăturile sale cu îngeri - care, dimpotrivă, l-ar fi coborît la nivelul hamalilor din subordine -, ci datorită poveştilor despre cum a rezolvat el altădată probleme de acelaşi gen, care erau purtate de adieri misterioase şi desantate la locul litigiului exact cu atîta timp înaintea sosirii lui, cît îi trebuia unui ţigan să priceapă că niciodată şefu nu-i va da cîştig de cauză atunci cînd o să izbucnească veşnic mocnindul conflict rrromo-român. Căci a început munca la Pieţe, în 1975, cu doi ţigani şi opt români, raportul de un puturos şi hoţ la cinci puturoşi şi hoţi urmărindu-l ca un blestem pînă la finalul său de carieră şi viaţă, în noiembrie 1989, cînd nu mai răspundea de veceurile şi tomberoanele Pieţei Centrale, ci avea grijă ca, în întreg oraşul, nimeni să nu poată vinde ceva fără autorizaţie. Controalele pe care le făcea Gicu găseau tarabele abandonate în grabă de bieţii oameni, îngroziţi de faima lui de incoruptibil, care îl preceda cu conştiinciozitate, asemeni buzduganului trimis de Zmeul-Zmeilor ca să alunge spectrul adulterului de acasă. Pe lîngă faptul că, procedînd aşa, reuşea să inoculeze pînă la ultima babă ideea că legătura ei de mărar conţine în mod obligatoriu un firicel pentru domn' Gică, mai creştea şi-n ochii ălora mai mari, care apreciau la el nu atît spoita eradicare a fenomenului evazionist în pieţele din centru şi cartiere, cît mai ales talentul de care dădea dovadă în rezolvarea chestiunilor de geniu social. Nu existau la el în bătătură conflicte de muncă ale căror ecouri înspre afară să nu fi reuşit el să le înăbuşe la timp. Notele lui informative trădau totuşi o nelinişte; mereu îşi permitea, cu umilinţă, să sugereze "a se evita ostentaţia bunăstării unora dintre tovarăşi în mediile paupere". Fireşte că în minte îi avea pe vecinii lui, invidioşi pe toţi dumicaţii pe care el şi familia lui îi băgau în gură. Avea sentimentul că e de neocolit ziua în care nu va mai putea dezamorsa bomba altfel decît cu preţul propriei sale vieţi. Prea erau nemulţumiţi cei în mijlocul cărora Ilicitul îl obligase să trăiască zăvorît la uşă. Absenţa lui s-a resimţit îndeosebi în primii ani de după revoluţie, dar nu la nivelul prietenilor cu care împărţise atît de frăţeşte, pînă în ultima clipă, paharele de vodcă şi patul conjugal, ci în rîndul celor care asistau neputincioşi, cu puterea în mînă, la dezintegrarea societăţii din cauza grevelor pe care nu mai avea cine să le spargă. Gicu era omul lor, şi, iată, cînd să ajungă şi el în programata postură de ins recunoscător faţă de binefăcătorii săi, moare ca un prost, obligîndu-i să regrete că, în politica lor de cadre, nu

ţinuseră seama de ravagiile pe care acel Bine le poate produce ficatului. La drept vorbind, nu şedinţele de spiritism ale soacrei sale l-au întors din călătoria de acomodare cu eternitatea, ci liberalizarea preţurilor din toamna lui 90. Afla fără voia lui tot ce se întîmpla pe lume şi, în ciuda faptului că avea posibilitatea de a face să-i iasă pe-o ureche informaţiile intrate prin cealaltă, scumpirea îi trezi în mod deosebit atenţia, deoarece era curios să vadă în ce fel se vor achita Geta şi Kanel de obligaţiile creştineşti ale pomenirii lui de un an. Ştia că banii pentru cea de a doua maşină ajunseseră un simplu şi inutil obiect de dispută în instanţă între asociaţia păgubiţilor şi stat, dar nu şi-a putut imagina că efortul financiar la care îşi împinsese familia prin acel disperat comunicat către soacră E BEZNĂ, MI-E FRIG, MI-E FOAME, MI-E SETE avea să implice vinderea Daciei pe care o lăsase în bună funcţionare. Rezultatul i-a întrecut însă aşteptările: şi-a văzut fiul pentru prima oară stînd la o coadă la carne; ducînd nu cu taxiul, ci în spinare, sacul cu colaci, de la brutărie acasă; interesîndu-se de tariful preotului; smulgînd buruienile de pe mormînt; bătînd covoarele etc.

Duşul rece la care o supusese, cu acea ocazie comemorativă, bărbatul ei, a trezit în Geta dorinţa de a-i supravieţui decent. Îi spuse asta fiului ei, fără a-i răspunde însă şi la întrebarea lui din privirea cu care o asculta – "Ce te-a împiedicat să faci aşa?" –, deoarece avea încredere în faptul că studenţia îl va lămuri cît de curînd asupra rolului pe care orgasmul îl joacă în viaţa zilnică a unei femei rele de muscă. Apartamentul lor nu se transformase în bordel, dar îi stătea pe limbă să-i amintească lui Kanel că dacă nu şi-ar fi pus ea curul la bătaie, el ar fi resimţit cu vîrf şi îndesat pe propria piele consecinţele incapacităţii lui cronice de a obţine note de bursă. Nu a vrut să se recăsătorească tocmai pentru a nu pierde această sursă de venituri - trebuia s-o creadă.

Kanel însă nu o asculta pe maică-sa cu aceeaşi atenţie cu care onorase pînă nu demult poveştile despre sine ale fiecărei seri, din simplul motiv că nu-l prea interesa ce i se întîmplă unei femei cu care nu ar fi putut face niciodată dragoste. Lista ei de amanţi nu reuşea să-i spună altceva decît natura îi scrisese în codul genetic referitor la limitele puterii lui de înţelegere a ceea ce nu i se întîmplă efectiv. Dintre toţi cei pe care îi cunoscuse, i-a plăcut mai mult de fotbalist, din a cărui primă de gol îşi umplea ascunzătorile cu dulciuri. Diabetul îl datoreşte, de altfel, acestui centru înaintaş de zahăr. S-a transferat, din păcate, la o altă iubită, tot din divizia B, lăsîndu-i Getei pe mîna stîngă o amintire de necicatrizat.

18

În seara despărţirii de fotbalist,la care tot încerc să revin de cîteva fragmente încoace şi nu mai reuşesc, aceeaşi în care s-a petrecut buclucul despre care a făcut Gabriel vorbire în pădure, la ciuperci, Kanel nu avea ochi decît pentru cel care îi apărea în oglindă ori de cîte ori neliniştea că nu se bărbierise bine sau că îi răsare un coş dizgraţios drept pe vîrful nasului îl forţa s-o consulte. Îi ajunsese la ureche vestea că întreprinderea care susţinea echipa lui Hagi 2 e în pragul falimentului, dar nu-şi închipuia că şobolanul îşi găsise atît de repede o altă navă în care să sară. Ştirea plecării dribleurului i-a citit-o maică-sii pe mînă, în cel mai inoportun moment cu putinţă; Olga ar fi fost singura şansă pe care i-o mai îngăduia viaţa. I-a spus asta şi nefericitei lui mame.

Ce să mai zic, nasol moment. Se uită la ceas: nouă fără un sfert e ora lui fatală! Nu putea s-o lase singură în acea stare depresivă. Îi telefonă lui Gabriel, să-l anunţe că nu mai vine la petrecere, dar nu reuşi prin nici o înjurătură să-l determine să-şi deschidă naibii celularul.

Gabriel ştia ce urmăreşte Kanel, de aceea fu nedumerit cînd văzu că nu are cine s-o supravegheze pe frivola de Olga.

S-a sărutat pe gură cel puţin cu doi tipi, în pauzele de ţigară pe care portarul căminului le îngăduia pe aleile de afară, chiar dacă era trecut de miezul nopţii. Cu unul dintre ei a uitat să se mai întoarcă în cameră aproape două ceasuri, între două şi patru dimineaţa. Gabriel îi spuse lui Kanel că îşi luase în serios rolul de spion abia după "unşpe jumate", cînd îi devenise limpede că prietenul său nu mai soseşte. Pînă atunci, cine ştie cu cîţi se întinsese Olga?!

Erau singuri în pădure, nimeni nu ar fi auzit urletele lui Gabriel din clipa în care Kanel l-ar fi înjunghiat ca pe un porc din cauza vorbelor acestora. Dar se abţinu. Voia să se pedepsească, ascultînd mai departe ce aventuri galante -– adevărate ori închipuite - avusese, cu două nopţi în urmă, Olga. "Nici măcar nu a întrebat de tine. Bă, tu eşti sigur că te cunoaşte?!", răsuci Gabriel cuţitul în rană. Nu avea idee cu cine a venit, dar era sigur că Olga a plecat cu ăla despre care îi zisese că se îndrăgostise de ea la prima vedere.

Era tot mai nerăbdător să sfîrşească odată cu banalităţile astea şi să înceapă adevărata lui poveste. Nu ştia însă cum să facă trecerea de la un subiect la altul astfel încît Kanel să nu interpreteze greşit ceea ce o să audă în continuare şi nici să nu înceapă să caşte, aşa cum îi e năravul atunci cînd nu-l interesează ceva. Pentru Gabriel era important faptul că descoperise în băieţi exact ceea ce Kanel căuta la fete: o posibilitate de a realiza transferul. Chiar dacă îşi pierduse locul din cămin şi era la un pas de a fi exmatriculat din pricina revelaţiei ăsteia, îi venea să renunţe la toate ciupercile din lume în favoarea lui Kanel, cu condiţia ca acesta să-i preia măcar o parte din povara sufletească pe care scrisul nu reuşea s-o integreze. Se săturase de ţipat în urechea surdă a caietelor sale. Începuse cu scrisori către colegele de grupă, mai ales cînd se mărita vreuna, ca amintire de la cel care nu îndrăznise mai mult pînă atunci. S-a convins însă în scurt timp că doar în compania băieţilor îşi putea desfăşura întregul har. Se adunau cîţiva în camera lui şi, în jurul unei sticle cu vin, făceau în comun poemul serii. Apoi vizionau filmul de noapte şi se culcau claie peste grămadă. După plecarea Olgăi cu gigolo-ul ei de ocazie, s-a spart gaşca. Pe palierul său, Gabriel s-a întîlnit cu patru tipi de la Filo, care se întorceau şi ei de la un bairam. Şefa de la Serviciul Social a fost adusă de mînă de-un binevoitor, dimineaţa, pe la şapte. I-a văzut supraetajaţi. "Adeseori simt plăcere cînd x sau y îşi rătăceşte mîna pe cracii mei", îi zise lui Kanel.

Indignat de modul în care îl scosese pe el ţap ispăşitor, i-a scris Rectorului o scrisoare plină de numele celor care fuseseră în acel blitz peste el şi dedesubtul lui. Doar Gabriel a fost evacuat din cămin şi propus pentru exmatriculare, pe motiv că i-ar fi incitat pe ceilalţi la orgie.

Kanel simţea că fierbe. Unde erau el şi Olga în ceea ce îi îndruga boschetarul ăsta? Pesemne că dormise în vreun canal, de arăta aşa de rău. Se aştepta dintr-o clipă în alta la marele pas pe care Gabriel mai lipsea să-l facă: să-l mîmgîie pe după urechi, să i se uite adînc în ochi, să-i spună "Te iubesc, Kanel!", să-i vîre în gură limba zvîrcolindă într-un sărut lung cît veşnicia, să-i strecoare genunchiul între picioare etc. Întîmplarea făcu să dea cu ochii peste un buchet uriaş de ghebe. "Dacă vii aici, te tai!", îi spuse lui Gabriel, după ce ocupă locul, ameninţîndu-l cu cuţitul.

Apoi s-a aşternut între ei o tăcere stînjenitoare. Au hotărît să se descurce, din acel moment, fiecare pe cont propriu.

Gabriel şi-a luat sacul, şi dus a fost.

Norii deveneau tot mai ameninţători.

Primele picături de ploaie l-au prins pe Kanel aplecat asupra aceluiaşi buchet. Nu mai avea timp să admire peisajul, nici să respire aerul împrospătat de vîntul care se stîrnise. Adunase cam şase kilograme de ciuperci.

Şoferul TIR-ului şi tînăra lui însoţitoare îşi erau suficienţi lor înşile, nu aveau nevoie de el - precum enigmaticul om singur de care abia fugise -, ci de ciupercile lui. Spera, în legănarea maşinii, ca măcar Gabriel să fi avut parte de un autostop mai fericit.

Mai întîi l-a "părăsit" Olga, apoi, în sfîrşit, şi cel mai bun prieten al său, lăsîndu-l pradă aceleiaşi Silvia, în vaginul căreia se afla de o oră, fără nici un rezultat, spre marea tulburare a vecinilor de scară. Cînd a fost totuşi să fie, nu Gabriel i-a revenit spontan în minte, ci Olga, ca de obicei.

Kanel era la capătul ultimei sale zile de lucru la "Ecranul". Deşi îşi pierduse slujba din motive obiective, nu avusese curaj să-i comunice maică-sii vestea, de teamă să nu-i provoace cine ştie ce reacţie neaşteptată. Trecuse pe-acasă doar ca să-şi schimbe hainele de ziarist hăitaş, cu cele de peţitor. Bineînţeles că n-avea să le spună nici Stoienilor că unica lui sursă de venituri secase tocmai în momentul în care ar fi trebuit să-i umple buzunarele.

Cursurile nu-i oferiseră nici o satisfacţie; cui îi mai putea fi mintea la carte în ziua în care se dau - în sfîrşit! - bursele? Întîrziaseră din pricina grevei studenţeşti care paralizase aproape o lună activitatea în Universitate, aşa că era o aglomeraţie de nesuportat la casierie. Kanel îşi privea colegii aşezaţi la coada împletită în patru şi îşi spunea că, iată, se apropie examenul de Licenţă, iar el nu a cunoscut încă fiorul pe care trebuie că-l resimt studenţii în clipa cînd ating banii care le răsplătesc toceala. Olga era undeva în inima cozii, mult prea departe însă pentru a putea să-i redeştepte interesul pentru monitorizarea ei. Ar fi vrut s-o invite şi pe ea la nuntă, dar nu-şi făcea iluzii c-o să găsească în sine puterea necesară unui asemenea demers. Gîndul de a-şi desconspira dragostea lui veche de trei ani pentru o fată care nu-i aruncase vreodată o privire i se părea că implică o misiune imposibilă, ale cărei riscuri nu era dispus încă să şi le asume. Ar fi însemnat să înceteze hărţuiala textuală la care o supunea fără milă din clipa în care descoperise că Olga avea nu doar inaccesibilele buze, ţîţe ori fese, ci şi o cutie poştală. Consecinţa cea mai nefastă i se părea a fi pierderea somnului, care fără îndoială că ar fi survenit imediat ce se va fi stricat tonomatul de poveşti. Vă reamintesc: pînă la doisprezece ani adormise cu poveştile despre el pe care i le spunea maică-sa, apoi, pînă la majorat, cu poveştile despre sine pe care el însuşi le nota în carneţelele secrete, iar, în ultimii ani, cu poveştile despre Kanel pe care şi le închipuia şoptite de Olga. Se săturase să tot scrie pentru sertar şi privirile indiscrete ale maică-sii. Măcar aşa să fie aproape de fata visurilor sale.

21

De mult nu se mai îndoia că este rodul unei sticle de vodcă, dar nici să fie tîmpit în toată regula nu putea să accepte, oricît s-ar fi străduit să se convingă pe sine de adevărul celor repetate pînă la refuz de maică-sa atunci cînd îi reproşa că nu aduce banI în casă. O să aducă şi el de-acum înainte, dar nu de la casieria facultăţii, după o oră de îmbrînceli, ci din mînuţa fină a tipei de la secretariat, după ce se vor fi întreţinut la o cafea şi-i vor fi bîrfit pe toţi cei din redacţie - cel puţin aşa a văzut el că se întîmplă în dimineţile în care trecea pe la ziar să-şi depună voinţa de a colabora. Maniera în care Gabriel reuşise să treacă peste necazurile provocate de evacuarea din cămin îl pusese pe gînduri într-o asemenea măsură, încît se întrebă dacă e într-adevăr de neconceput să-ţi vinzi un rinichi pentru a-ţi putea continua studiile. Gabriel fusese nevoit să facă pasul acesta, întrucît ai lui o duceau de azi pe mîine, într-un sat uitat de Dumnezeu la discreţia inundaţiilor. Kanel însă avea la dispoziţie alternativa unui loc de muncă în care să-şi cheltuiască timpul pe care i-l punea la dispoziţie dezinteresul lui faţă de învăţătură. Cu rinichiul ar fi rezolvat doar problema urechilor pe care i le rodea maică-sa, nu şi pe cea a rostului de a continua facultatea asta unde nu-şi dorise niciodată să intre: Marketing.

22

Habar nu avea să facă un articol atunci cînd se înscrisese la Şcoala de presă, organizată în disperare de cauză de "Ecranul", un cotidian local confruntat cu o masivă migrare a redactorilor săi către celălalt ziar al oraşului, "Trezirea". Fusese pur şi simplu luat de pe stradă şi adus în faţa redactorului şef, Avram, care îi dădu zece minute să scrie ceva despre viaţa studenţească din mijlocul căreia provenea. Kanel nu rată ocazia de a se răzbuna pe cinciul cu care îl miluise profesorul de Sociologie în sesiunea de vară.

Fruntea şefului se descreţea pe măsură ce Avram intuia în tînărul ăsta care aştepta cuminte verdictul, un cîine mai rău decît cel care se lăsase momit de coteţul mai încăpător şi de hrana mai îndestulătoare ale concurenţei. O să sugă şi Kanel de la acelaşi piept, dar poate că nu va fi tot atît de nerecunoscător ca pisoiaşii ceilalţi, calificaţi şi ei cîndva la locul de muncă şi ajunşi acum să-şi bălăcărească de pe celălalt trotuar învăţătorul. Avram avea nevoie ca de aer de un om care să-i acopere domeniul "Învăţămînt", dar părul alb nu-i mai dădea voie să se încreadă, ca pe vremuri, în primul agramat ieşit în cale. Căci nici o ruptură de la sînul lui nu fusese ocolită de păruieli fratricide între cei rămaşi fideli lui şi "trădătorii". Taberele se aflau într-un permanent război rece, care se înfierbînta brusc ori de cîte ori izbîndea prozelitismul uneia dintre ele. În cele mai multe cazuri pierdea bătrînul Avram, întrucît ceilalţi nu se complicau cu începătorii, lăsînd astfel impresia unui plus de profesionalism - deşi era evident pentru orice cititor atent faptul că aveau un tată comun cei care semnau în "Ecranul" şi "Trezirea"...

Kanel fu şcolit aşadar în cîteva zile şi trimis apoi în linia întîi a frontului informativ, cu misiunea de a racola zvonurile care umblau libere prin oraş şi a le îmbrăca în cămaşa de forţă a unei ştiri. I se inoculase visul de a fi asemeni reporterilor care au transmis, înfruntînd gazele lacrimogene ale jandarmilor şi bîtele minerilor, bătăliile de la Costeşti şi Stoeneşti.

"Şi-n urbea noastră sunt o grămadă de cîmpuri minate. Ţine de talentul tău să găseşti bombele şi să le faci să explodeze în paginile ziarului", îi spusese Avram într-o lecţie. Zădărnici astfel tentativa de calmare a spiritelor în Universitate, publicînd ceea ce reuşise el să tragă cu urechea într-o joi, cînd nu se afla nici la cursuri, împreună cu colegii săi care nu aderaseră la grevă, nici în faţa Senatului, scandînd laolaltă cu protestatarii lozinci împotriva conducerii, ci la uşa întredeschisă a Rectorului, prin care auzi cum acesta o ruga pe secretară să se intereseze ce note au obţinut liderii sindicali în sesiunea de vară. "Dacă-s băieţi buni, reduc taxele. Altfel nici nu discut cu ei!", parcă ar fi zis Rectorul. A doua zi, "Ecranul" anunţa că "A început vînătoarea de vrăjitoare la Universitate", articol în urma căruia nu numai că nu a mai contat seria de zece a unora dintre capetele înfierbîntate, ci chiar s-a declanşat moda "repetenţilor de onoare", care refuză să discute cu "incompetenţii". Studenţii se documentaseră, la rîndul lor, şi îi dăduseră lui Kanel o listă cu "elefanţii" care veniseră să crape în tînăra Universitate a oraşului după ce fuseseră alungaţi în şuturi şi huiduieli din circurile universitare cu tradiţie. Pe a patra poziţie era numele profesorului de Sociologie, singurul care fu menţionat în articolul din ziua următoare, sub o fotografie din cale-afară de caraghioasă. Reacţia acestuia nu se lăsă mult aşteptată: cînd îl văzu pe Kanel amuşinînd iarăşi pe holuri după niscai informaţii, îl luă de braţ, îl împinse într-un birou, unde îi aminti, în timp ce forma numărul unei companii de taxiuri, că datorită lui nu rămăsese el repetent anul trecut. La ieşirea din campusul universitar, cîţiva studenţi fluierară după maşină, nu doar fiindcă îl recunoscuseră pe elefant înăuntru, ci şi ca să-i transmită lui Kanel nemulţumirea lor la aflarea veştii c-o să se desfiinţeze Universitatea, din cauza articolelor lui iresponsabile, care l-au mîniat pe ministru. Fireşte că "Trezirea" dăduse zvonul acesta ca sigur, compromiţîndu-l astfel iremediabil pe Kanel atît în ochii profesorilor, cît şi în ai studenţilor.

Mai ales după "Jandarmii sunt gata să intervină", în care se acredita ideea că recruţii nu vor mai putea fi trimişi la mineriade înainte de a-şi fi făcut mîna cu o dispersare în forţă a unei mulţimi - "exerciţiu mult prea costisitor ca să fie simulat, atîta vreme cît studenţii noştri mărşăluiesc gratis" -, care a reuşit să-l aducă în redacţie pe însuşi şeful Marii Brigăzi Regionale pentru a-şi arăta consternarea provocată de aberaţiile lui Kanel, Avram trebui să-i schimbe " Învăţămîntul" cu "Cultura".

23

Kanel făcuse o adevărată obsesie din povestea în care el fusese adus cu taxiul pînă la uşa redacţiei de către profesorul său de Sociologie. Nimeni însă nu vedea ceva extraordinar în

asta. Nici măcar Avram nu căzuse în ispita de a-i da o lecţie usturătoare celui care îşi permisese să-i umilească un redactor. I-a spus că nu are nici un rost să pornească o campanie împotriva unei persoane care era deja înfrîntă. Kanel ar fi vrut ca "Ecranul" să trimită măcar o lovitură de tun în direcţia instituţiei care îi cumpărase demnitatea în lei per kilometru. Nu-şi putea ierta lipsa de reacţie din clipa în care a fost invitat să se aşeze pe bancheta din spate a Cielo-ului alb. La instructajul pe care i-l făcuse Avram, aflase că un ziarist nu are mamă, nu are tată, nici prieteni, ci doar sfînta datorie de a-i informa pe cetăţeni. Dar el nu numai că nu s-a întors înapoi pe fereastră după ce fusese dat afară pe uşă, ci, mai grav, a mărturisit şefului tot ceea ce i se întîmplase, ca un copil care aşteaptă de la tatăl său să-şi abandoneze meciul de la televizor pentru a-l stîlci în bătaie pe tîmpitul de la scara cealaltă, care îl făcuse gras şi bun numai de pus în poartă. După spovedanie, Avram căpătă o şi mai mare încredere în Kanel, deoarece i se părea evident că nu are cum să-i intereseze pe cei de la "Trezirea" un om de care nu se puteau prinde nici măcar cele mai elementare noţiuni de jurnalism. Fie vorba între noi : dacă nu i-ar fi cenzurat el textele, în cele trei săptămîni de muncă la ziar, cu siguranţă că l-ar fi aşteptat pe Kanel ani grei de temniţă, oricîte circumstanţe atenuante ar fi invocat organizaţiile pentru apărarea drepturilor omului în sprijinul inculpatului.

Din fericire pentru şef, excesul de limbaj şi reaua credinţă ale subalternului său erau dublate de o hărnicie care îi umplea golurile pe care publicitatea tot mai restrînsă i le lăsa în pagină.

24

Şandramaua se clătina tot mai puternic, dar lui Avram îi păsa din ce în ce mai puţin, căci avea deja pensia în buzunar. Kanel şi ceilalţi cîţiva tineri, smulşi cu forţa din dulcele şomaj, aveau să fie ultima promoţie a benzii rulante de scos ziarişti, pe care o inaugurase în urmă cu patru decenii. Patronul încă ezita să pomenească despre dezastrul financiar în care îl aduseseră fiii de la "Trezirea" pe părintele lor de la "Ecranul", dar se putea vedea adevărata stare de lucruri în ziua de salariu, cînd secretara primea expres misiunea de a-i duce cu vorba pe ziarişti, chiar cu preţul epuizării unui pachet de cafea.

25

pînă la sinuciderea lui Loigner– apogeul colapsului abia invocat -, să vă spun ce a mai făcut eroul cu cîteva ceasuri înainte, in acea zi care, nu ştiu de ce, nu părea să fie cea mai fericită din viaţa lui, în ciuda anunţului oficial de logodnă aşteptat a fi rostit la orele serii. Kanel îi privise aşadar pentru întîia oară pe bursieri fără invidie, căci încă nu ştia că primul lui salariu, pe care urma să-l primească în după-amiaza acelei zile, consta nu în banii care i-ar fi acoperit a zecea parte din datoriile făcute în contul lor, ci în posibilitatea de a da anunţuri gratuite în fiecare număr al noii luni.

Cînd află de chilipirul cu care patronul încerca să-şi cumpere un loc în evidenţele urmăriţilor generali, amicul nostru avu primul simptom al dezlipirii sale de retină. În loc să pună ceaşca de cafea pe biroul secretarei, nimeri alături, cioburile rezultate fiind interpretate nu ca aducătoare de noroc, ci ca probă materială a indignării fireşti, de care orice om ar fi cuprins în momentul cînd i se serveşte o asemenea poveste de adormit copiii. Regretele secretarei, că nu avusese suficient tact, se dovediră tardive: violenţa puse stăpînire pe redacţie. Ceaşca lui Kanel atrase după ea, pe tărîmul zoburilor, în mai puţin de-un sfert de oră, toate geamurile clădirii, iar dacă nu ar fi descins la timp Poliţia, şi toate ecranele monitoarelor care încă mai păstrau iluzoria imagine a muncii ziariştilor.

Nu fusese nevoie de-o intervenţie în forţă a oamenilor de ordine, deoarece mandatul de arestare cu care intraseră aceştia în biroul gol al patronului îi calmă ca prin farmec pe jurnalişti. Ceea ce doar se bămuia de cîteva luni încoace, apăruse în sfîrşit la lumină: Loigner, de care depindeau financiar ziariştii, avea datorii uriaşe, neonorate sistematic. Evenimentele de la "Ecranul" precipitaseră acţiunea Poliţiei, gîndită iniţial a se realiza peste două zile, cînd expira şi ultima dintre numeroasele scadenţe ale creditelor iresponsabile pe care patronul le

contractase fără ştirea nimănui. Fu dat în urmărire generală şi găsit peste cîteva ore spînzurat într-un veceu public. În scrisoarea de adio către fiul său Bogdan, de unsprezece ani, Loigner îl ruga să-l ierte şi să nu uite niciodată că, în războiul dintre Îngeri şi demoni, învinge întotdeauna Binele. Dar nu se găsi cine să-i decripteze copilului mesajul, întrucât povestea era pentru oamenii mari, care înţeleg rolul pe care îl poate juca o schimbare de putere politică în destrămarea unui imperiu media. Măştile noi care apăruseră după alegeri pe chipurile creditorilor săi nu-l speriaseră pe Loigner în asemenea măsură încît să-i interzică lui Avram de a mai fi el însuşi, nici măcar atunci cînd redactorul său şef îl făcuse arşice pe cel mai păsuitor dintre ei, pe cel căruia i se datorau celularele şi calculatoarele de ultimă oră cu care fusese dotată redacţia. A respectat pînă în ziua ştreangului jurămîntul de a nu se amesteca niciodată în politica redacţională, pe care i-l făcuse lui Avram imediat după revoluţe, cînd puneau la cale apariţia primului ziar independent din oraş. Iarăşi fie vorba între noi: experienţa profesională cu care intrase Avram în afacere îi permitea să intuiască direcţiile pe care discretul său patron ar fi vrut să le imprime ziarului, astfel că violurile şi celelalte isprăvi ale lumii interlope erau întotdeauna mai numeroase şi prea interesante ca să poată ceda locul vreunui material despre afacerile cu haine de mîna a doua, de pildă, în care redactorii săi cu mînă liberă nu ştiau că e implicată pînă peste gît - dar din umbră - madam Loigner. Datorită ei Avram reuşea să cîrmească nava după cum bătea vîntul, în urma unor sclipitoare jocuri de-a trasul de limbă, pe care şi le îngăduiau în văzul lumii, dar exclusiv pentru urechile lor. Ei, da, numai că nu bătrînul vulpoi a fost cel ales să-i tragă ăleia clopotele, ci Arhire, locotenentul său, după cum m-am grăbit să vă informez încă de la începutul poveştii. Nu-mi place suspensul, nu face bine la inimă.

26

. Vreme de trei ani, cît au monopolizat piaţa locală a ziarelor, cei de la "Ecranul" au fost temuţi şi respectaţi în mediile în care mişunau după informaţii. De multe ori se întîmpla ca mamele urbei să afle, dimineaţa, din presă, despre căsătoria tainică, din ajun, a fiicelor lor, pe care le credeau încă în pat la ora cînd ele, de fapt, treceau graniţa. De fiecare dată cînd i se aducea la cunoştinţă un asemenea ecou, Avram îl premia pe reporterul respectiv, făcîndu-l să se umple de satisfacţia misiunii împlinite. Cel care reuşise s-o determine pe soţia medicului Enaşcu să intre în camera acestuia pentru a-l întreba dacă e adevărat că aseară, în jurul orei douăzecişiunu, se aruncase de la fereastra etajului patru, strigînd că nu mai suportă să trateze muritori, făcîndu-se terci pe trotuar, sub privirea îngrozită a unei trecătoare, care a declarat: "Mă îndreptam spre casă, cînd deodată a fîlfîit ceva ca o pasăre uriaşă şi s-a prăbuşit în faţa mea, împroşcîndu-mă cu sînge" - Arhire, fost inginer constructor, omul de încredere al lui Avram -, primi în plus aproape jumătate de salariu, de care se bucură într-un mini-concediu de trei zile. Nu s-a mai întors însă la "Ecranul", ci vis-a-vis, unde tocmai începuse mutarea magazinului de solduri. Complotul a fost aşa de bine pus la punct, încît Avram nu află decît prea tîrziu că Arhire nu conducea evacuarea spaţiului şi amenajarea lui ca bar cu animatoare, cum i se spusese, ci formarea unei echipe de lupi tineri, care să se constituie într-o alternativă la "Ecranul". Soţia patronului, care îşi pregătea, prin divorţ, fuga din colivia în care zburase după bunul ei plac un deceniu, se afla în spatele acestei neaşteptate traversări a străzii, cu arme şi bagaje, a celor mai buni oameni ai lui Avram.

La festivitatea de lansare a primului număr al "Trezirii" fură invitate aproape toate oficialităţile oraşului, nu în scopul de a fi încuiate şi a li se da foc - aşa cum ar fi procedat "Ecranul" la a treia sa aniversare cu burtăverzimea aceea -, ci pentru a li se arăta că se poate face şi o altfel de presă, imparţială. Arhire, redactorul şef al noii publicaţii, rosti, emoţionat: "Astăzi participaţi la lansarea unui ziar care vă consideră cei mai preţioşi colaboratori ai săi. "Trezirea" îşi doreşte să reflecte realitatea altfel decît în maniera agresivă cu care, din păcate, v-a obişnuit presa locală. Vrem să arătăm şi partea plină a paharului". Primarul vorbi despre binefacerile concurenţei în domeniul informaţiei de interes local, "după umila mea părere

fiind mai important pentru cetăţeni să redai ceea ce spune preotul în biserică decît să-l pîrăşti că l-ai văzut beat într-un şanţ". Făcea aluzie la un articol care scandalizase nu de mult clerul, deoarece relata cazul unei femei care nu primise chitanţă pentru suma pretinsă de preot ca răsplată a rîgîielilor şi bîlbîielilor de om beat cu care îi însoţise soţului ei drumul către grădina cea plină de verdeaţă. "El credea că nu-l aud, dar de fiecare dată cînd zicea **verdeaţă**, spunea şi **Văleu, mi-e greaţă!",** declarase văduva. Norocul familiei, la înmormîntare, a fost că bătea vîntul şi burniţa, întristata audienţă neputîndu-se desprinde din contextul noroios în care se afla, ca să fie atentă şi la conţinutul slujbei. Deşi era unica martoră a bătăii aceleia de joc, şi fără să fi prezentat probe irefutabile, reclamantei i se făcu onoarea de a-şi vedea povestea - mult exagerată - pe prima pagină. Autorul se afla acum în echipa lui Arhire. Cuvîntul Primarului îl făcuse nu doar să se înroşească pînă în vîrful urechilor, cum îi stă bine unui tînăr căruia abia au început să-i mijească aripioarele "Trezirii", ci şi să regrete deja coarnele, coada şi laba despicată cu care se născuse şi pe care le lăsase la "Ecranul".

Tocmai această sete de răzbunare, care îi caracteriza pe toţi cei ieşiţi din mîna lui Avram, risca să-l scoată pe Kanel din circuitul social. De gemuleţul de aerisire al veceului din Parc atîrna nu doar Loigner, ci şi speranţa lui că n-o să lase fără nici un răspuns umilirea la care fusese supus în foaierul teatrului "Ion Luca" cu doar cîteva minute înainte de a fi convocat, prin celular, la toaletă.

27

Avram reuşise totuşi să-şi impună punctul de vedere, potrivit căruia revolta din redacţie nu trebuia să afecteze apariţia ziarului de a doua zi, din moment ce poliţiştii îl asiguraseră că abia după expirarea ultimei scadenţe vor sigila birourile. Kanel fu rugat aşadar să lase în grija Domnului munca de strîngere a cioburilor şi să se apuce de cea pentru care va fi plătit în cîte anunţuri de mică publicitate o să vrea el să apară în ultimele zile de viaţă ale gazetei. Oamenii pe care Avram îi mai avea în redacţia devastată erau cei mai lipsiţi de experienţă, tineri care nu apucaseră încă să prindă atîta ură împotriva patronului, încît să plece şi ei în urmărirea lui, jurînd c-or să-l găsească şi-n gaură de şarpe. Întrucît n-aveau ce pierde, se risipiră care încotro; unul la morgă, să scrie despre cadavrele lichefiate din cauza penei de curent; altul la Urgenţe, să-l fotografieze pe ăla care îşi dăduse foc în faţa casei părinteşti; în fine, Kanel, la teatru, pentru un material de umplutură.

28

Era ora şaisprezece. Pînă la închiderea ediţiei îi mai rămîneau două ceasuri. La Silvia era aşteptat spre seară. Avea, prin urmare, tot timpul să scrie ceva interesant, care să merite gratuitatea celor cîtorva rînduri prin care o să anunţe că-şi vinde un rinichi la preţ negociabil. Gabriel dăduse o grămadă de bani pentru aşa ceva, în "Trezirea". Motivele lui Kanel nu erau însă de ordin locativ, ci "personale" - cum îi răspundea prietenului său atunci cînd acesta îi reproşa faptul că-l imită fără nici o jenă. Dacă ar fi după sufletul său, Kanel ar adăuga rinichilor şi inima, ficatul, creierul, urechile, plămînii, ochii, testiculele, nasul şi limba, dar se gîndi că anunţul ar fi mîncat prea mult din spaţiul altor donatori de organe.

Tot "personale" au fost şi resorturile care l-au împins, cu o lună în urmă, să se ghemuiască în "Colţul însinguraţilor", amenajat de "Trezirea" pentru cei care s-au săturat de onanie. Mărturisirile lui Gabriel îl descumpăniseră într-o asemenea măsură, încît nu vedea cum o să-i mai poată rezista acestui om, care interpretase greşit invitaţia lui de a dormi în acelaşi pat în nopţile cu meci ale "Mondialelor".

E drept, exista un televizor şi la cămin, dar nu color, cum era singurul obiect din casă care îi amintea maică-sii de fotbalistul ei.

29

o mică precizare nu strică niciodată: Hagi 2 a jucat un singur sezon în patul Getei Botezatu. Cînd i-a adus Phillips-ul, cu şampanie şi două torturi - unul pentru ei şi altul pentru Kanel -, în loc de "mulţumesc", a fost luat la rost: "Cînd o să te văd şi eu pe gazonul ăsta?"

Ţinea mult la el, deoarece îi dribla bine ovarele cu al treilea picior, scutind-o de ruşinea unei sarcini la patruzecişidoi de ani. Înţepăturile în penis, pe care el zicea că le resimte ori de cîte ori o pătrunde, nu erau cauzate de sîrma ghimpată a graniţei cu Ungaria, unde căzuse împuşcat soţul unei văduve din Divizia C - cum bănuia centrul înaintaş că se răzbună cel adus acasă în sicriu de plumb -, ci mai mult ca sigur se datorau steriletului expirat, montat de medicul Iovan încă pe cînd Gicu Botezatu agoniza în faţa gurilor deschise ale…

30

… closetului, căutînd, cu coatele pe colac, continuări la poveştile din bucătărie. Îi venea inspiraţia îndeosebi cînd frica de a nu fi tras şi el în hăul acela care îi înghiţise voma punea stăpînire pe el. Cu ultimele forţe pe care şi le mai putea aduna, icnind, se ridica în două picioare, conştient însă că va reveni cît de curînd în patru labe, probabil în finalul poveştii cu baba rea. Iată, mă ţin de promisiune şi vă fac părtaşi la ceea ce s-a întîmplat în – practic – ultima zi de viaţă a lui Gicu Botezatu, tatăl protejatului nostru. Kanel avea lacrimi în ochi de furie că maică-sa nu venise în sprijinul lui, ci continuase să urmărească la video filmul de pe caseta împrumutată. Îl ascultă totuşi pe tăticul. Află astfel că, într-o bună zi, Kanel - adică el - stătea lîngă tăticul lui, ca în momentul povestirii, şi îl privea plictisit cum îi spune povestea cu baba rea. Dintr-odată el începu să se scarpine pe burtă. Tata nu-l observă. Vorbea mai departe. Kanel plecă la mama lui, s-o roage să-l scarpine mai bine. Mama, deîndată ce-l văzu, îşi dădu seama că băieţelul avea bube de vărsat de vînt. Tata continua să îndruge despre o femeie bătrînă, care vindea biscuiţi cu cremă. Mama luă puţină vată şi o îmbibă cu alcool mentolat, după care îi spuse lui Kanel că o să-l scarpine cu ceva care o să-l usture un pic. Femeia nu avea serviciu de cîţiva ani, aşa că a acceptat bucuroasă oferta finului ei, Ion Scorpie. Trebuia să se ocupe de măsuţa lui. La cei şaizecişitrei de ani ai ei, Sofica nu mai avea nici o nădejde în rudele sale. Cu doi nepoţi aurolaci în grijă, ea se ruga Domnului să le ţină mereu punga la nas lui Dorel şi lui Vasile, fiindcă - gîndea ea - "dacă se trezesc ăştia şi văd în ce hal au ajuns, tot pe mine or să mă omoare" . Aşa că prima ei sarcină era să le cumpere lor aurolac. Îi ţinea într-o cameră în care nu pătrundea niciodată lumina, din cauza păturilor groase puse în geam. "Lasă-i să creadă că-i mereu noapte, să viseze", îşi zicea baba. Cînd le era rău, ei băteau în uşă cu capetele, pînă sosea bunica lor cu un lighean, în care îi punea să vomite. De la o vreme însă nu mai aveau ce să verse. Sofica venea totuşi la ei şi îi mîngîia pe creştete, în timp ce ei se opinteau zadarnic. Nu avea ea ce să mănînce, darmite ei! Repet: abia dacă îi ajungeau banii de aurolac. Aşadar în situaţia asta grea o găsise propunerea finului ei privatizat. Nu mai stătu pe gînduri. Chiar de-a doua zi se instală pe locul indicat de patron ca fiind cel mai în calea clienţilor. Vindea, printre altele, şi biscuiţi cu cremă. Peste ea am avut eu ghinionul să dau zilele trecute, cînd am ieşit la cumpărături. Mă rugase Kanel să-i cumpăr ceva bun. Măsuţa Soficăi era a doua din rînd. Am cumpărat de la femeia aceea un pachet de biscuiţi cu cremă. Deşi remarcasem că e o ţigancă, totuşi de la ea am cumpărat. Habar nu am cine e, cum o cheamă şi cîţi nepoţi are. I-am dat lui Kanel biscuiţi din acel pachet. Am mîncat şi eu. Acum ne scărpinăm amîndoi. Urticaria asta mă împiedică să-i spun lui Kanel, aşa cum trebuie, o poveste. I-am promis-o de cîteva zile. Deşi simt o cumplită senzaţie de vomă, am să încep să-i spun povestea cu baba rea. Nu mai pot scăpa. Kanel e alături, se uită în gura mea care îi spune "Într-o bună zi...". Tare îl mai mănîncă, sărăcuţul! A plecat la nevastă-mea în cameră. Oare ce să-i mai spun?

31

Geta se scandalizã de ororile pe care i le şuşotea Kanel la ureche doar pe moment şi în măsura în care acţiunea palpitantă a filmului urmărit îi permitea aşa ceva. Nu era vorba de pedofilie, ca pe ecran, ci de-o simplă aiureală de-a soţului ei, numai bună s-o scutească pe ea de a mai căuta bobiţa de aur în rahatul acelei zile.

Programul serii continuă după o scurtă pauză de vomat. Kanel fu întors în bucătărie chiar de către cea pentru care ar fi pus mîna în foc că n-o să-l mai lase niciodată la discreţia unui beţiv.

Nu înţelesese prea bine despre ce a fost vorba în povestea aia cu baba rea, dar cîteva noţiuni i se păreau cunoscute. Şi ei îi vorbea, noaptea, despre acea privatizare apocaliptică, despre măsuţele care vor invada pămîntul. "Tu o să munceşti cu pizda, iar Kanel o să ajungă un copil al străzii!", bombănea Gicu în perna lui. Geta se încreţea de scîrbă cînd auzea cuvintele acestea, pe care soţul ei nu şi le mai aminti nici măcar după moarte, darmite în dimineaţa zilei următoare. Hotărî atunci să apeleze la un sterilet, de frică să n-o ia nebunul pe nepregătite. De mult o tot bătea la cap să-i mai facă un frăţior lui Kanel, dar se păzise cu străşnicie. Dacă lucrurile vor merge din ce în ce mai rău, cum susţinea el, de ce să mai procreeze?

32

Vorbele lui Gicu nu erau doar rezultatul îndelungilor sale partide de înot în spirt - care îl apropiaseră la un pas de moarte -, nici al posibilelor lui capacităţi extrasenzoriale - graţie cărora se înţelesese aşa de bine cu soacră-sa -, ci mai cu seamă al excesului de informaţie de care dispunea. Se transformase într-un barometru al stării de tensiune din cartierul în care locuia. Ceea ce auzea el în cămăruţa aceea plină de microfoane de la mansarda blocului vecin îl stresa mai mult decît pe un brancardier purtarea pe umeri a mamei sale moarte. Avea în supraveghere vieţile intime ale celorlalţi surghiuniţi ai locului - doi directori de întreprindere, un fost şef de Miliţie şi trei securişti pensionaţi. Nu era o obligaţie propriu-zisă, ci un voluntariat, la care se angajase încă din studenţie, cînd lua o friptură şi-un vin bun pe un nume şi o adresă. Turna însă cu discernămînt, avînd întotdeauna grijă ca denunţul să nu-i provoace victimei nici o rană care să nu se mai poată închide cu un auto-denunţ. Era stimat printre "economişti" datorită clopoţeilor cu care Gicu pornea la vînătoare de cîrtitori. În comparaţie cu cei care te iscodeau fără nici o jenă în legătură cu ţara şi limba în care ai prefera să te fi născut, el părea un informator cu faţă umană, în cuvîntul căruia puteai avea încredere. În toţi anii de studenţie, nu a fost niciodată obiectul vreunei răzbunări din partea celor care au avut de suferit din cauza lui, deoarece, repet, ştia să-i determine să înţeleagă încă de la început că SE cunoaşte TOTUL şi că el nu face altceva decît să fie mesagerul cel bun al tatălui care îşi aşteaptă fiul rătăcitor. Suzi, din grupa cealaltă, de pildă, şi-a predat de bună voie întreaga corespondenţă cu olandezul care îi cumpărase deja bilet de avion către Haga, primind în schimb nu fireasca exmatriculare, ci doar pierderea dreptului la bursă pînă la terminarea studiilor. Repet, cu riscul de a vă plictisi: în vreme ce ceilalţi "ciripitori" erau bătuţi măr, ba unii chiar şi omorîţi în condiţii misterioase, lui Gicu i se aduceau mulţumiri din fundul prăpastiei pentru clemenţa de care părintele dăduse dovadă azvîrlindu-i doar acolo şi nu unde le era locul, în focul iadului adică. Mărturisirile complete ale celor intraţi în colimatorul lui în incipienta stare de subiecţi ai unor zvonuri, îi creaseră lui Gicu Botezatu faima de bun interlocutor al spiritelor. Vreau să vă fie clar: nu auzea însă nici o voce, nu vedea nici un chip, nu primea nici un mesaj de la nimeni şi de nicăieri, deoarece **dincolo** era ca şi **aici**. Ca să înţeleagă asta, nu-şi cheltuise prea mult timp cu nasul în cărţi ori ciulind urechile la ce spune predicatorul; a fost de-ajuns să renunţe la un bon valoric alimentar, în favoarea unui bilet la cinematograf, unde şi-a văzut filmul vieţii sale de dinainte şi de după moarte. Avea plete şi, ca orice hippiot care se respectă, îşi împuşca cu flori duşmanii. O să se căsătorească la treizeci de ani cu o fată frumoasă, căreia îi place să cînte la chitară. La puţin timp după nuntă, vor muri într-un accident de circulaţie. Pe cînd rudele îi vor fi bocit, ea o să-şi înceapă recitalul de folk, iar el va cere linişte şi puţin respect faţă de o artistă.

33

pentru doritori, cîteva amănunte în plus: intrase absolut din întîmplare la "Patria", ca să-şi adăpostească de ploaie chelia. La ieşire, a uitat să se intereseze ce film vizionase de fapt - ăia vorbeau în engleză -, dar abia după moarte admise că atunci se cam grăbise identificîndu-se cu personajul. Erau atîtea alte posibilităţi de a se pregăti pentru starea lui de acum! Preferase, din nefericire, să încremenească în proiectul acela păgubos, pe care nici măcar nu şi-l construise singur, ci îl luase de-a gata din magazinele cu solduri ale fabricii americane de visuri. Îi venea să-i pună nota trei tîmpitului care fusese în stare să comită asemenea greşeli...nu de ciclu primar, ci de grădiniţă! Alcoolismul nu i se găsea în genă, ci se datora tot mai acutei conştientizări a distanţei - care nu înceta să se mărească odată cu trecerea anilor - dintre Gicu cel chel şi burtos şi pletosul ăla cu floarea în dinţi. Nu a suferit niciodată de frig ori de foame, dar întotdeauna a trăit printre oamenii săraci, cu care a împărţit la început camera de cămin, iar apoi cartierul în care i s-a ordonat să trăiască. Sila de colegii lui nespălaţi şi ciorapii lor urît mirositori nu i-a înduplecat pe "antrenori" să-l lase pe Gicu să-şi caute o gazdă mai decentă, deşi el le spunea mereu că performanţa nu poate să apară atîta vreme cît el fuge pe uliţele noroioase ale unor biografii anodine şi nu pe marile stadioane ale lumii celei bune. Dar i s-a curmat brusc aspiraţia către spionajul monden, explicîndu-i-se, cu tot tactul de care erau capabili psihologii chemaţi de urgenţă în ajutor, că nu e suficient să vrei să te Învîrţi printre elite, dacă nu ştii o boabă de limbă străină şi nici cum se ţine corect furculiţa în mînă. Era prea bătrîn pentru a i se preda intensiv codul bunelor maniere. Ei însă erau mulţumiţi de activitatea lui în zona socială pauperă, aşa că Gicu îşi văzu de lungul nasului, fireşte, cu preţul deschiderii unui al doilea front în războiul pe care îl ducea CEEA CE ESTE cu CEEA CE AR FI PUTUT SĂ FIE. Căci nu doar dinspre hippiot şi folkistă îi bătea vîntul rece al ratării bovarice, ci şi dinspre fermecătorul jurnalist care trăgea cu dezinvoltură de limbă personalităţile culturale şi ştiinţifice ale ţării, provocînd un scandal mai mare decît "Transcedentalul". Abia în ultimii ani ai vieţii i se permisese să asculte convorbirile telefonice ale unor oameni mai scuturaţi, vecini de-ai lui de cartier şi suferinţă. Foştii securişti, de pildă, vorbeau cifrat cu copiii lor din străinătate, iar directorii, şi mai cifrat, despre posibilitatea unor viitoare colaborări cu respectivele odrasle, "cînd s-or înnegri zilele astea albe în care punem bani deoparte, ori cînd s-or albi zilele astea negre de-acum, ia-o cum vrei, şi cum vrea tovarăşul care ne ascultă, băga-l-aş în...!" De cele mai multe ori îl dădea de gol Kanel, care nu se putea abţine să nu chicotească în microfon.

34 ()bonus

Mai tîrziu, în scurta lui carieră de ziarist, lui Kanel i-au fost de folos multe dintre metodele de care îşi mai aducea aminte că le aplica taică-su, dar niciodată nu a reuşit să-şi însuşească perfectul control al respiraţiei.

35

Gicu intervenea pe fir doar atunci cînd temerarii lui vecini depăşeau zona de toleranţă în care îi lăsa să înjure regimul fără consecinţe, ameninţând să intre pe un teren supravegheat de o altă răsuflare bine controlată. Tuşea ori zicea "Nţţ!", altfel risca să rămînă atît fără bacşişul securităţii, cît şi fără vecini. Oricum, jobul acela alternativ - cum denumise Kanel cealaltă muncă a tatălui său, mulţi ani mai tîrziu, cînd băiatul fusese respins la înrolarea în noua armată de informatori, pe motiv că e prea gras şi cu o glicemie în sînge care îl predispune la boli de nutriţie - îi permisese lui Gicu să cunoască mai bine realitatea socială. Uşa zăvorîtă i se părea insuficientă pentru grija lui obsesivă de a nu lăsa chiotele prietenilor ori poftele lui Kanel să răzbată în ochii şi urechile sărăcimii ca o scînteie la butoiul cu pulbere. Calculele economice arătau că sunt rentabile acele chermeze: informaţiile obţinute datorită lor erau răsplătite cu mai mult decît făcea consumaţia. Cu toate acestea, Gicu simţea că se îmbată mult prea tîrziu pentru cîte noutăţi îi mai suportă creierul să afle. Ajungea inevitabil la viziune, care dura cît alunecarea lui sub masă, şi pe care i-o povestea în zori soţiei sale, rugîndu-o să-l aducă la erecţia de altădată. "Între cărămizi, mortar, încît nu-ţi venea să crezi că poate

încăpea, era zidit un copil, Mihăiţă. L-au descoperit atunci cînd părinţii au vrut să facă o fereastră în peretele dinspre Răsărit. Firește, uitaseră de el. Acele cîteva slujbe în amintirea liantului de familie au fost, se pare, insuficiente. Ştiau ei că traiul bun din casa lor şi invidia pe care lesne o citeau în ochii nusafirilor - ei bine, chiar şi serviciile în Comerţ - le-ar datora cuiva, dar că mogîldeaţa adusă de zidar e acela, nu puteau să conceapă", îi şoptea, gîfîind, Getei la ureche, făcînd-o nu doar să-şi aducă aminte de numeroasele ei avorturi ilegale, ci să se gîndească şi la alte măsuri contraceptive în afara mult prea usturătoarei ape cu oţet.

36

Aşa ceva nu-i putea fi povestit lui Kanel în bucătărie. Destul că i se jurase maică-sii, în pauza de vomisură – suntem, v-aţi dat deja seama, în faimoasa zi a poveştilor cu baba rea şi îngeri, ultima trăită de Gicu bla-bla-bla - că nu mîncase nici un biscuite cu cremă şi că nu se regăseşte absolut deloc în povestea cu baba rea; dacă l-ar fi auzit pe taică-su vorbind despre copilul zidit, fără îndoială că i-ar fi explodat creierul. Şi pancreasul. Geta era mulţumită că măcar atîta discernămînt îi mai rămăsese soţului ei, chiar dacă diferenţa dintre poveştile din bucătărie şi cele din pat o costa cheful da a mai trăi zilele care începeau cu agonicul act sexual.

Cînd reveni din baie, Gicu îşi găsi fiul cotrobăind cu linguriţa în borcanul cu miere de albine, din care - ca să-l împace - îi îngăduise maică-sa să guste.

A fost o lecţie foarte scurtă.

I-a spus că îngerii sunt tot un fel de demoni, însă mai plicticoşi, deoarece se cred dintru început superiori celorlalţi şi nu fac nimic să pară mai atrăgători, de parcă omul ar fi obligat să-şi astupe urechile şi să-şi închidă ochii în faţa diabolicului Marketing. Povestea care ar fi trebuit să îmbrace, ca de obicei, mesajul din lecţia despre îngeri, nu a mai putut fi rostită, întrucît Gicu şi-a chemat singur Salvarea, cu ultimele puteri. Geta era atît de obişnuită, în vremea din urmă, să-şi vadă soţul umblînd în patru labe, încît nu dădu importanţă du-te-vino-ului din casă decât atunci cînd sanitarii o întrebară, din uşă, dacă bolnavul e pregătit pentru internare.

37

Kanel se culcase îmbufnat, aşa că abia a doua zi află că tatăl lui se zbătea între viaţă şi moarte, la spital, unde chiar el îl trimisese în gînd, cu tot cu baborniţele şi îngerii lui din cap. Nu numai că nu le putea spune la şcoală, în pauze, dar exista pericolul ca poveştile tatălui său să treacă din "inutile" în "cît se poate de periculoase" pentru Kanel, deoarece simţea că, odată-şi-odată, Marketingul îi va infesta compunerile obligatorii pe care le scria sub nasul învăţătoarei. Deja începuse să nu mai întindă hîrtiile ca pentru a primi notă pe "Ce-am făcut în săptămîna trecută", ci bani, pentru o marfă. Căpătase, de asemenea, obişnuinţa de a împărţi textul într-o mulţime de fragmente, uşor de citit, şi de a oferi, din cînd în cînd, cîte un bonus, pentru a-l face mai atractiv. Cum să convingă momentele în care îl surprinsese pe taică-su băgat cu capul în veceu, să nu-i izbucnească în inoportuna oră de "Compunere"? Ceea ce văzuse el, se întîmplase cu adevărat şi îl privea nemijlocit. Nu o dată, din cauza asta, fusese nevoit să se pişe pe uşa toaletei ocupate. Oricît ar fi fost de crude şi insolite, Kanel ar fi acceptat cu dragă inimă să adoarmă în dulcele şopot al unui băieţel pe care îl chema Kanel şi care făcea pipi la uşa băii. Dar nu mai era altcineva în afara lui care să fi văzut scenele respective şi să le fi putut scrie. Cum nu avea încredere în imaginaţia nimănui, Kanel a început, repet, la vreo paisprezece ani, să-şi scrie singur poveştile, în carnetele lui secrete, spre fericirea maică-sii,care scăpase astfel de corvoada epică la care o obişnuiseră tradiţia familiei ei şi egocentrismul lui Kanel.

38

Pe de altă parte însă, de ce n-am zice-o?, Geta regreta că are un fiu atît de încuiat şi mercantil. Mama ei nu primise niciodată, pentru basmele şi cîntecele cu care umplea de-atîţia ani spaţiul emisiunilor de folclor, altceva decît bucuria de a i se spune "Ţaţă Leano, te-am

auzit aseară la aparat!". În schimb, Kanel îi cerea Getei două pungi de caramele dacă vrea să afle ce se întîmplase în acea zi la şcoală, şi o ciocolată, pentru a-i spune cu cine îl văzuse pe taximetrist, să zicem, şi în ce ipostază îi surprinsese concubinul. Multe dintre despărţirile Getei s-au datorat acestor trocuri. "Tu trebuie să te faci ziarist", îi spunea maică-sa în timp ce răsfoia presa de scandal, în care stilul articolelor semăna ca două picături de apă cu cel din carnetele lui Kanel.

Avea, prin urmare, mai multă vreme să se uite la telenovelele ei preferate. Centrul înaintaş îi dăruise colorul, de fapt, ca să aibă şi el la ce se uita în cantonamentul pe care Geta i-l organiza la ea acasă. "Europenele" de fotbal a fost primul spectacol în culori pe care Kanel şi mama lui îl putură urmări după cinci ani de la vînzarea moştenirii electronice lăsate de Gicu – combina audio, videoplayer şi televizor color rusesc. Dacă ar fi ştiut-o, probabil că nu i-ar fi cerul maică-sii un preţ prea mare pe povestea cu sîrma ghimpată în care se împotmolise încercarea unuia de a trece fraudulos graniţa cu Ungaria. Dar Kanel nu acordase importanţă celor mărturisite de Hagi 2 într-o discuţie pe care o avuseseră ca de la bărbat la bărbat, aşa că Geta nu află niciodată de ce a fost iarăşi părăsită ilegal. Măcar de-ar fi plecat cu acte în regulă, să joace pe stadionul ăla suedez.

39

Abia în "vara franceză" a "Mondialelor", doi ani mai tîrziu, Kanel ajunse la concluzia că nu e bine să treci aşa de uşor cu vederea peste amănuntele vieţii intime. Nu putea spune că Olga e prietena lui, atîta vreme cît ea nici măcar nu ştia că este urmărită, başca iubită. Lui Gabriel i se confesă într-o seară de optimi, cînd îl înduioşase într-atîta curiozitatea prietenului său referitoare la noua coafură a tricolorilor, încît l-a invitat să schimbe albul cenuşiu de pe ecranul de la cămin, cu galben-auriul telecolorului său de-acasă. Au dormit în acelaşi pat, dar nu a reuşit să afle ce gîndeşte despre imposibila lui relaţie cu Olga decît o lună mai tîrziu, la cules de ciuperci, unde, după cum sper să vă amintiţi, numai ploaia şi cuţitul din mînă îl salvară de la viol.

Aruncat de viaţă în "Colţul singuraticilor", Kanel încercă să pună în anunţul respectiv – exorbitant de scump! – exact acele calităţi pe care le-aşteaptă de la o fată, care să o facă pe Olga să pună mîna pe telefon şi să exclame "Păi, despre mine-i vorba în propoziţie!" Nu-l sună însă nimeni în ziua fără de sfîrşit a apariţiei rîndurilor sale în "Trezirea". Abia după ce-l părăsise şi ultima nădejde, în seara zilei următoare, capitulă fără nici o condiţie în faţa glasului de sirenă al mamei Silviei, care îl anunţă că se dă în vînt după cecurile sentimentale în alb. "Hai să ne căsătorim şi să facem un copil!", i-a spus zvăpăiata, care abia după ce obţinu acceptul îşi dădu datele personale.

Acum, în ziua logodnei, avea posibilitatea să anunţe lumii întregi, în ultimele două numere ale "Ecranului", că-şi oferă întregul aparat genital pe două prăjituri şi-un suc, chiar dacă Gabriel îi va arăta obrazul, amintindu-i că el îşi plăteşte gazda cu banii obţinuţi din vînzarea unui rinichi. Va fi avut dreptate prietenul său, deoarece anunţul frivol cu care pornise Kanel în minte înspre teatru semăna cinic de mult cu cel apărut în "Trezirea", graţie căruia Gabriel îşi acoperise financiar, printr-o fulgerătoare operaţie, retragerea cu cîntec din Cămin.

40

Kanel ar fi dat orice să nu-l întîlnească în acea seară pe tatăl Silviei, deşi faptul că uitase - din cauza evenimentelor - să cumpere buchetul de logodnă nu l-ar fi deranjat pe bătrîn, ci credem că l-ar fi bucurat.

Hotărît lucru: nea Stoian nu era o persoană pe care s-o îngropi cu sentimemtul că laşi o bucăţică din tine în coşciug. Încă de la prima lor confruntare, Kanel simţise o repulsie faţă de cadavrul viitor al socrului său. Nu ar fi acceptat să facă sacrificii prea mari pentru a-i alina suferinţele bătrîneţii, şi cu atît mai puţin să scoată bani din buzunar ori să investească sentimente în vreo operă de cinstire a memoriei lui Dumitru N. Stoian. Fiecare om îşi

construieşte propria posteritate încă din viaţă; n-aveau decît să-l pomenească, în istorioare pentru nepoţi, cei care l-au cunoscut la "Spaţii verzi", unde a lucrat patruzecişişase de ani. Kanel nu-şi făcea griji în această privinţă, deoarece asistase la mai multe dovezi de recunoştinţă faţă de socrul său, venite din partea celor cărora Stoian le-a pus întîia oară un răsad în mînă, şi care ajunseseră patronii unor florării pe care ginerică obişnuia să le viziteze înainte de a bate la uşa Silviei. Doamna Stoian aprecia mult gestul lui Kanel. Îl punea în seama bunei lui creşteri, nu a dispreţului cu care soţul ei era convins că îi tratează, atîta vreme cît îndrăzneşte să vîndă castraveţi tocmai grădinarului! "Dar nu-ţi cere bani pe flori, omule, ai înnebunit?!", încerca ea să-i tempereze furia de după plecarea lui Kanel. Bătrînul scotea imediat florile din vază şi le arunca în căldarea de gunoi. "Ăsta o să ne omoare pe toţi, ascultă ce-ţi spun eu!", striga el neînduplecat. Abia după ce elimina din casă urmele vegetale ale prezenţei lui Kanel, domnul Stoian repunea în drepturi minunatele flori cu care foştii săi învăţăcei îi parfumau fiecare zi a pensiei. Oricine în afară de Kanel ar fi adus o cutie cu ciocolată ori nişte bomboane în acest apartament năpădit de flori, nu tot flori! Asta era pentru bătrîn o dovadă nu de prostie, ci de rece indiferenţă, care trebuia să fie cu atît mai mult luată în serios, cu cît venea din partea unui om care le va spune cît de curînd mamă şi tată şi le va face nepoţi. Silvia era singura lor fiică. Un asemenea ginere îşi doriseră ei oare? Pe domnul Stoian îl scotea din sărite discriminarea pe care nevastă-sa o practica în relaţia cu florile aduse de Kanel. Întotdeauna ale ăluia primeau vazele cele mai frumoase şi mai la vedere, în vreme ce "florile recunoştinţei" - cum numea el cele trei buchete cu care firma "Garofiţa SRL" îi promisese că-l sponsorizează pînă la capătul zilelor - erau dosite în baie. Încă de la început nu-i plăcuse de Kanel. Altfel îşi închipuise el că arată un tînăr alb care aspiră la mîna fiicei lui. Cu ţiganii, era altă poveste...

41

Îl invitaseră să-l cunoască în ziua următoare celei în care Silvia şi Kanel, chipurile, semnaseră la telefon cecul în alb al căsătoriei lor. Fata i-a spus tatălui ei că are un logodnic secret, un student pe care îl cunoscuse prin intermediul "Trezirii". Şi ea era o clientă veche a "Colţului însinguraţilor", dar nu se văzuseră decît atunci, deşi anunţurile lor stăteau chiar unul sub altul.

42

Dacă el se încăpăţîna să nu sune, s-a hotărît să facă ea pasul acesta, mai ales că horoscopul de la radioul local o anunţase că în acea zi – repet: următoare anunţului - fiică-sa va lua o decizie cu implicaţii pentru tot restul vieţii.

43

Silvia era conştientă că ajunsese la o limită a traiului fără griji, pe care i-l asigurau babacii de cînd renunţase a mai încerca la facultate, după şase luni de meditaţii la matematică soldate cu întîia ei sarcină dusă pînă la capăt. Avea douăzecişinouă de ani. Nu se putea plînge că nu se distrase în viaţă. Gîndurile serioase o copleşiseră în toamna aceea, cînd cele două luni, cît a purtat în pîntece oul de ţigănuş, i-au fost de-ajuns ca să-şi înţeleagă misiunea de a naşte pui vii care să-i înlocuiască pe cei emigraţi. Şi ea dorise cîndva să treacă graniţa, dar călăuza o abandonase imediat după ce-i luase banii pentru paşaportul fals. Apoi nu mai vru să facă trotuarul, ci să înveţe "limba respectivă", în mijlocul unei familii care să-i ofere cazare şi masă şi pe care s-o ajute la treburile minore ale gospodăriei. Citise asta pe un stîlp din apropierea postlicealei la care ai ei o înscriseseră cu forţa, după ce li se întorsese fata - abia plecată - nu de la Berlin, ci de la Borş-Oradea. Silvia i-a jurat atunci tatălui ei că n-o să-l mai facă niciodată să intervină pentru ea pe lîngă cei de la poliţia de frontieră.

44

"GO WEST: DESTINUL ÎŢI DĂ O ŞANSĂ. EMIGRĂRI ÎN STRĂINĂTATE. LOCURI DE MUNCĂ ÎN STRĂINĂTATE. MATRIMONUALE. PLASAMENTE ÎN

FAMILII DIN STRĂINĂTATE" scria pe fiţuica lipită în grabă de Gabriel. Se temea să nu-l prindă cei de la Primărie că afişează în locuri interzise. Amenda pe care i-ar fi aplicat-o hingherii ăia l-ar determina cu siguranţă pe patron să renunţe la serviciile de marketing ale unui căţeluş care habar nu are să se ferească de capcane. Căci, într-adevăr, Serviciul "Ecarisaj" primise misiunea de a curăţa oraşul nu doar de cîinii vagabonzi, ci şi de afişele care atentau la buna lui estetică. Funcţiona chiar un telefon verde, la care cetăţenii erau rugaţi să-i denunţe pe cîinii şi oamenii aflaţi în culpă. Dacă prindea cineva un maidanez şi îl preda hingherilor, primea pe loc echivalentul a cinci pîini. În schimb, dacă îl imobiliza pe lipitorul de afişe pînă la sosirea "echipei mobile", respectivei persoane i se răsplătea simţul civic cu un anumit procent din cuantumul amenzii aplicate infractorului. Aşa că Gabriel avea toate motivele să se simtă hăituit pe acea stradă plină de liceeni - publicul ţintă al mesajului său. Ar fi vrut să distribuie afişele chiar în incinta Liceului de fete, dar directoarea, madam Castravete, i-a imterzis cu desăvîrşire acest lucru, pe motiv că minţile elevelor sale ar fi fost fără îndoială absorbite de bucăţica aceea de hîrtie care le promitea soţi superbi descinzînd din maşini de ultimă modă. Făcuse o greşeală că îi ceruse voie babetei; dacă îl dădea în gît?

45

Silvia se cuminţise, ce-i drept, după aventura penibilă în care şi ea era să moară ca o cîrpă agăţată de sîrma ghimpată. Dorea să strîngă mulţi bani şi să se întoarcă apoi acasă, să le rîdă în nas proastelor care şi-au tocit coatele prin facultăţi, ocupîndu-i ei locul. "Mi-ai putea da mai multe amănunte în legătură cu chestia aia pe care o lipeşti?", îl întrebă ea pe Gabriel, prinzîndu-l amical de braţ. Era în apropiere atunci cînd Castravete i-a zis că nu are nevoie de propagandişti în şcoală, dar nu-l putuse contacta decît a doua zi, cînd Gabriel se întoarse pentru restul de stradă rămas neafişat.

În alte condiţii, ar fi oferit cu dragă inimă orice fel de relaţie, deoarece - teoretic - de răspunsurile la mesajul difuzat de el îi depindea salariul. Vasiliu îl întreba în fiecare zi cîţi solicitanţi au sunat ori au venit efectiv la sediul firmei. "Ţi-am mai spus-o şi ţi-o repet încă o dată, pînă cînd o să-ţi intre bine în cap. Primeşti atîta cît ecou produci, nu ştiu dacă mă înţelegi. Eu n-am de unde să-ţi dau, dacă tu nu pui nimic, pricepi?" Gabriel dorise să aibă şi el o muncă, asemeni lui Kanel, dar nu se arătă interesat de oferta "Ecranului", întrucît mai avea încă de ciugulit de pe urma rinichiului vîndut, iar ziaristica i-ar fi mîncat, cu siguranţă, timpul pe care trebuia să-l acorde bunei pregătiri a examenului de licenţă. Nu i-a spus nimic prietenului său - deşi de la el primise cartea de vizită a lui Vasiliu GO WEST -, pînă în clipa în care şi-a dat seama că ar putea pleca împreună să muncească în străinătate. Kanel consideră asta un nou tertip de-al lui Gabriel. Îl refuză cu fermitate şi îi ceru să uite că au fost cîndva amici. Vor mai merge împreună la ciuperci, vor mai împărţi aceeaşi tarabă, dar niciodată nu vor mai avea un buget comun. "Du-te şi consultă un medic!", fu ultimul lui cuvînt, rostit cu o nedisimulată scîrbă.

46

Patronul era un om extrem de dificil. Suspecta pe toată lumea, fără un motiv anume, rămînînd singur în afacere de fiecare dată cînd imaginaţia îi mergea mai departe decît ar fi putut suporta angajatul respectiv să i se pună în cîrcă. Credea că este furat ca în codru şi că le rupe copiilor săi de la gură ca să le dea puturoşilor salariul. Cînd nimerise Gabriel în mîna lui, căuta cu disperare un om care să-i facă reclamă, căci nu-i mai călcase nimeni pe la "GO WEST" de aproape o lună. "Eşti student la Marketing? Perfect. Fă-ţi lucrarea de Licenţă pe cazul meu". Îl învăţă să butoneze la calculator, "dar ai grijă, repet, să nu umbli în el în absenţa mea, fiindcă am acolo un roman la care mă chinui de zece ani. Dacă-l ştergi, m-ai omorît!" Gabriel muncea într-o permanentă stare de tensiune, dînd la tot pasul explicaţii pentru orice gest făcut ori vorbă spusă. Îl enerva îndeosebi acel "Repet", căci nu semăna defel cu un tic, ci cu o marcă a unui discurs către tîmpiţi. "Ar trebui să-mi fi recunoscător că te las să-ţi scrii

opera la calculatorul meu. Întreabă-i, de curiozitate, pe colegi, cît plătesc ei pentru aşa ceva!", îi spunea lui Gabriel, seara, cînd "dulăul" se întorcea atît de istovit de pe teren, încît nici nu mai vedea bine literele de pe tastatură. Nu mai era nevoie să-l întrebe dacă va primi bani pe munca de ocnaş prestată. Continua să-şi pună pielea la bătaie în fiecare zi, deoarece ajunsese şi el la concluzia că informaţiile despre emigrări, plus posibilitatea de a-şi realiza teza la computer, fac mai mult decît salariul pe o lună, cu care îl ademenise iniţial patronul.

47

gabriel îi răspunse totuşi Silviei, după ce îi evaluă din priviri musculatura şi se convinsese că uscata aia, pe care ar fi putut-o băga în buzunar, nu-l putea imobiliza altfel decît pufăindu-l în nas cu gaz paralizant. Stătea la distanţă de ea, cu mîinile în dreptul testiculelor, gata să pareze o lovitură posibilă. Amănuntele oferite Silviei o făcură să renunţe la planul de a naşte în străinătate. Cînd auzi cît costă ca să pleci legal din ţară, hotărî să-i mărturisească totul mamei sale, care fu nevoită să facă multă risipă de tact atunci cînd îi comunică lui Stoian că fata lor iarăşi a comis o poznă. "Trebuie s-o ducem neapărat la chiuretaj, altfel ne trezim cu şatra la uşă", conveniră părinţii.

48

Ameninţarea părea destul de serioasă, deoarece venea de la un ţigan care nu era deliberativ cînd se punea problema să bage şişul în careva. Pusese ochii pe Silvia la unul din bairamurile interetnice, dar n-a reuşit să i-o pună efectiv decît după ce-a îmbătat-o cui, la un alt chef, după o lună şi ceva de filaj ca-n filme. Era cît pe ce să-l spintece pe ăla care venise cu ideea s-o facă poştă. "Asta nu-i bagaboantă, frate-meu. Fute-o pe mă-ta dacă vrei să fuţi!" I se zicea Nebunul tocmai datorită acestor ieşiri violente, care semănau groaza printre martori. Îi plăcuse pur şi simplu de ea. "Nu fi proastă, fă, că te-ngrop în bani, şi pe tine, şi pe mă-ta!", îi şoptise el neînduplecatei Silvia în ziua primei lor întîlniri. "Ştiu că-ţi place să te dai în bărci!", încerca iarăşi, cu o altă ocazie, făcînd în aşa fel ca blues-urile să nu aibă cu cine le dansa în afara lui. Avea, într-adevăr, bine pus la punct dosarul vieţii amoroase a Silviei, mulţi dintre cei care-o călăriseră pînă atunci fiindu-i prieteni. "Ascultă, fă boarfă ordinară. Ce are scula mea de nu-ţi place?", continua el să-i strecoare, pe furiş, cîte o vorbă. Căci toată această muncă de cucerire s-a desfăşurat în cea mai discretă manieră, fiind de neconceput să se afle că Silvia îi rezista ca o eroină de-atîta vreme. Cei chestionaţi asupra clipelor intime petrecute în compania ei nu-şi puteau imagina că Nebunul n-o ciuruise încă pe curva aia. Cu cît era respins mai violent, cu atît i se micşora marota de a-i da cantaridă, cum proceda de obicei cu paraşutele care nu mai voiau să se deschidă, aducîndu-le la o asemenea excitare, încît cereau ele singure să fie făcute poştă nu doar de către băieţii din cartier, ci şi de către cîini. O dorea de nevastă! "Ce ai, bă Nebunule, ai căpiat? Bagă-ţi sula în una care vrea, c-altfel faci pîrnaie, ca tac-to!", îi zicea maică-sa, florăreasa, în faţa căreia nu se mai putea preface că totul e bine, deoarece ştia că niciodată n-au minţit-o cărţile. De astă dată îi apăruse că-i face un copil Silviei. "N-avea grijă, fă, n-o s-o violez", îi spuse fiul la plecare, sărutându-i mîna. Însemna că toate acele poveşti despre Silvia erau ori umflate, ori de-a dreptul inventate! "Ce pumni în gură or să primească...", îşi zicea Nebunul în sinea lui, căutînd o dată şi un restaurant pentru nuntă, în agendă.

49

Silvia era sătulă de kilometrii de penis înghiţiţi de pîntecele ei încă de la cincisprezece ani. Ştia, de la vreo nouăsprezece, şi cum e cînd îţi mişcă fătul în burtă. Ba chiar a şi născut, la douăzecişiunu, un băieţel de patru kile, Flavius - dar ăsta e un subiect tabu în familia Stoian, în care prefer să nu mă amestec. Prin urmare, nu avea de ce să se arate impresionată de Nebunul. În nici un caz nu i-ar fi permis taică-su să aducă ţiganul în casă.

50

Obţinuse adresa ei de la un fost iubit. Mai întîi, îi studie lui nea Stoian comportamentul de consum, în crîşma în care moşul îşi făcea veacul. Primea bucuros paharul cu ţuică de prune, pe care i-l aducea barmanul din partea Nebunului, dar, după ce mirosea care sunt intenţiile tînărului, i-o zicea în faţă: "Pleacă, bă, şi bea lapte, poate te mai albeşti!" Nu se simţea jignit. Venea şi-a doua zi, intra în vorbă cu el, ba uneori chiar îl aducea pînă la uşă. "Hai, tată, c-ai făcut-o lată!", îi zicea pe scări, sprijinindu-l întocmai ca pe tatăl său, pe vremuri. Oricît de beat ar fi fost, bătrînul nu ceda nici un pas în lupta sa pentru o culoare albă a pielei ginerelui. "Beau şi-o cadă de lapte, numai dă-mi-o de nevastă!", îi şoptea Nebunul înainte ca Stoian să fie preluat de nevastă-sa. Apoi îi veni rîndul doamnei Stoian să intre în atenţia Nebunului. "Eu chem Poliţia dacă te mai ţii de mine. Ce vrei?", îl întrebă ea, întorcîndu-se brusc spre junele brunet cu adidaşi şi geacă portocalie. Erau într-o autoservire, Nebunul n-avea chef de belele cu gaborii, aşa că îi mărturisi pe loc dragostea pe care i-o purta Silviei. Dacă n-ar fi fost prevenită de fiică-sa – de vreo lună i se tot plînge că se ţine unul scai de ea -, poate că ar fi stat de vorbă cu Nebunul, căci părea destul de curăţel şi isteţ.

51

Silvia ştia că, după naştere, medicii îi recomandaseră maică-sii să-i găsească un soţ; n-a vrut însă cu nici un preţ să mai îndure alte flirturi care inevitabil duc la pat. Avea, repet, o asemenea silă de actul sexual, încît îi venea să se ducă la mănăstire ori chiar să-şi toarne ciment în vagin.

52

În schimb, doamna Stoian nu avea prejudecăţi legate de originea etnică a pretendentului la mîna Silviei. I se rupea inima cînd îl auzea spunîndu-i "Ajută-mă, mamo!", dar mai ales cînd trebuia să-i răspundă: "Măi băiete, fii cuminte, că acuma chem Poliţia!" Totuşi, după ce numără cîţi fraţi are Nebunul, cîte fuste poartă maică-sa şi cîţi ani mai sunt pînă la eliberarea lui taică-su, îşi alungă din minte imaginea colorată a viitorului Silviei.

53

A aflat că este în luna a doua din presă, citind horoscopul din "Ecranul", în care era avertizată să consulte un medic deoarece sunt posibile anumite tulburări ale stării de sănătate.

La postliceală, toate colegele nu discutau altceva decît despre emigrare. Cei zece ani în plus faţă de ele nu reuşiseră să-i smulgă din inimă nostalgia unor tărîmuri în care poţi lua viaţa de la capăt. Flavius era, cu siguranţă, în Franţa ori Italia. Avea opt anişori, şi putea să parieze că nu are habar cine îi este adevărata mamă. Singurii care ştiu în ce direcţie i-a zburat puiul sunt părinţii ei, care însă, repet, au sigilat subiectul şi l-au trimis înainte, în mormînt. Îşi aminteşte doar că şi-a cumpărat o pereche de pantofi din banii aceia. Ai ei cică i-ar fi luat - în intervalul de timp petrecut de ea într-o clinică de boli nervoase ca urmare a uşorului deranj mental de după alăptarea dintîi şi de pe urmă - un apartament, cu restul de dolari, în posesia căruia va intra însă abia după ce-o să demonstreze că i-a venit mintea la cap. Deşi era plictisită din oficiu ori de cîte ori participa la petreceri, totuşi nu rata nici una, îndepărtînd astfel indefinit momentul preluării cheii. Nu-şi dorise acel copil răsărit peste noapte în burta ei, dar nici n-ar fi vrut să repete experienţa traumatizantă a avortului, şi cu atît mai puţin pe cea a naşterii cumpărate. Îi era evident faptul că, rămînînd în România, şi fătul de-acum o să aibă soarta lui Flavius - ba una mult mai rea, avînd în vedere că tată nu-i mai era un profesor de mate, ci un ţigan ordinar."GO WEST" ar fi ajutat-o, fără îndoială, să-i asigure o viaţă mai bună acestui copil nevinovat. Cu banii strînşi acolo, şi-ar cumpăra aici o casă - n-aveau decît s-o dezmoştenească! -, ar trăi liniştită împreună cu bebe, la mare distanţă de părinţi şi de bărbaţi. Dar visul acela costa mai mult decît ar fi fost dispusă să se sacrifice pentru îndeplinirea lui. Gabriel o adusese cu picioarele pe pămînt. Chiar a doua zi rezolvă problema sarcinii. Decise, totodată, să se predea necondiţionat în mîinile protectoare ale părinţilor ei.

54

Dacă ar fi ştiut Nebunul că, vreme de două luni, Silvia îi plimbase prin centru plodul, cu siguranţă că s-ar fi înscris în buna tradiţie a familiei lui, în care nu existau mirese nefurate. Dar dacă ar fi aflat că sfrijita s-a lepădat de ce i-a putut el da mai bun, nu încape îndoială că i-ar fi pus foc la casă şi i-ar fi trimis moşnegii lîngă taina lui Flavius! De fiecare dată cînd o întîlnea, după însămînţare, o întreba: "Ce ai, fă, eşti tot pe roşu, de nu vrei?", sperînd să audă din gura ei vestea cea mare. Îi era ciudă că o făcea pe niznaiul, dar pur şi simplu i se tăia răsuflarea şi i se muiau genunchii în clipa în care o vedea. Se alegea praful de hotărîrea lui de-a o prinde de braţ şi de a-i spune: "Ascultă, fă boanghino, ai rămas ori nu grea?, c-am turnat zdrangă-n tine cît să borţoşez tot cartierul. Pe mine să nu mă minţi, că-ţi dau una de feţi pe gură, baremi să mă conving c-aşa-i, dacă tu taci ca muta, în morţii mă-tii!"

55

Ai ei o sfătuiseră să-şi caute jumătatea prin intermediul agenţiilor matrimoniale. Îşi aminti că "GO WEST" se ocupa şi de aşa ceva. Numai că Gabriel nu-i putuse oferi altceva decît promisiunea că îi va transmite CV-ul cu fotografie prin Internet şi-i va deschide o căsuţă poştală, urmînd s-o contacteze imediat ce se va găsi cineva din toată lumea asta dornic să-i scrie. S-a dus de vreo două ori să-şi ridice corespondenţa electronică, dar pînă la urmă se lăsă păgubaşă, fiindcă dădea fie peste bătrînei care trăiau în cine ştie ce vîrf de munte american, fie peste sectanţi dubioşi, ori chiar peste lesbiene care îi mărturiseau că îi pot oferi mai mult decît ceea ce ar fi aşteptat de la un bărbat. Toate aceste mesaje o deprimau şi mai tare, făcînd-o să înţeleagă în ce hal de decădere morală ajunsese societatea omenească. "Aici m-am născut, ăsta e locul meu cel bun!", îşi zicea Silvia, răsfoind presa naţionalistă. Ajunsese s-o îngrijoreze sincer situaţia demografică a ţării, de care lua cunoştinţă în modul cel mai direct, la bairamuri, unde întîlnea feţe tot mai puţine şi necunoscute. Nu-şi mai reproşa sieşi că e o proastă fiindcă nu-i şi ea plecată, ci găsea în asta chiar un motiv de mîndrie. Simţea, repet, că avea de îndeplinit o misiune, care să împiedice deşertificarea totală a discotecilor şi a celorlalte locuri de distracţie. Gîndul acesta - puternic susţinut îndeosebi de domnul Stoian, care făcea în fiecare seară politică la "Grădiniţa", dîndu-se pe sine exemplu de om care, după o viaţă de muncă cinstită, a ajuns să zică bogdaproste cînd îi dă cineva un pahar de ţuică, fără a fi alcoolic, ci un simplu pensionar, ca tine - îi mai tăia din greaţa pe care i-o provocau bărbaţii, nu însă într-atît de mult încît să-şi facă singură acel rău, aceptînd să sune la numărul pe care maică-sa i-l înconjurase în "Colţul însinguraţilor" din "Trezirea" de joi,13 septembrie. "Vorbeşte tu!", fu rugată mama.

56

Îi plăcuse textul lui Kanel, aşa că acceptă să joace iarăşi teatru, ca în tinereţe, cînd activase într-o formaţie de amatori. "Rămîne secretul nostru, Silvia. Fac asta fiindcă nu vreau să-l ducem la groapă pe taică-tu înainte să te fi văzut la casa ta, cu un copil în braţe....Să-ţi iubeşti tatăl, aşa cum e, şi soţul, aşa cum va fi!", a fost singura ei condiţie.

57

Fata nu avea de unde să ştie că, în urmă cu cîţiva ani, doamna Stoian vorbise în numele ei, la telefon, cu un proxenet, în mrejele căruia primise informaţii că ar fi căzut Silvia, dispărută de-acasă de cîteva zile cu mai multe milioane din banii lor de boală şi moarte. Era cu auzul încordat la maximum, gata să perceapă orice posibil scîncet al copilei sechestrate. A zis că e una Cici, care ar vrea să schimbe nişte dolari, şi că primise numărul ăsta de telefon de la o prietenă care avea încredere în el, în peşte adică, Roky, şi i-l recomandase. Ăla, precaut, i-a răspuns că nu vinde valută, dar dacă are ceva de discutat cu el, era binevenită. "De fapt, pentru altceva te-am sunat...", zise languros mama Silviei. "Ştii, eu sun de la ţară, şi-aş vrea să stabilim termenii problemei acum, să nu fac drumul de pomană". Deşi continua să i se pară suspectă vocea aceea care refuza să-i spună numele prietenei comune, Roky acceptă să-i comunice condiţiile, fiind în pană de fete pentru săptămîna viitoare. "Ce ştii să faci din toate astea?", o întrebă. "De toate!", răspunse pensionara. "Eşti o fetiţă dulce...Dar cu felaţia cum

stai?" "Iartă-mă, ce-i aia?" "Muie, ce să fie?!", zise Roky intrigat. "Aaa..., păi zi-i aşa. Sunt expertă în muie. E specialitatea mea!", mai zise bătrîna, roşie ca un rac. Conveniră să treacă în seara următoare pe la el, să-i facă proba. Silvia se întoarse acasă, flămîndă şi fără nici un ban, la cîteva minute după ce ultimele detalii ale pătrunderii cu forţa în casa lui Roky fuseseră puse la punct şi aprobate în unanimitate de către cei care formau celula de criză: domnul Stoian, doamna Stoian şi vecinul Costache, ofiţer SRI în rezervă. Cînd a auzit ce aveau de gînd să întreprindă, fata izbucni într-un rîs nervos, care îi anihilă tatălui său - după o singură pereche de palme - dorinţa de a mătura podele cu ea, întrucît era limpede că Silvia nu se vindecase încă de sindromul Flavius, în ciuda cuvintelor asigurătoare rostite de medici la externare. "Măi fato, măi...", apucă să spună domnul Stoian, după care izbucni în lacrimi, îmbrăţişîndu-şi fiica rătăcitoare şi sărutîndu-i obrajii fierbinţi. N-au aflat niciodată unde fusese şi ce făcuse Silvia în săptămîna de absenţă. De-atunci, n-au mai bătut-o, nici măcar după ce poliţiştii au adus-o acasă, din post în post, de lîngă frontiera cu Ungaria. Îi dăduseră economiile de-o viaţă, ca să fie şi ea în rînd cu lumea, să le trimită şi lor pachete din Germania. De unde să ştie ei că Silvia căzuse în mîinile unor escroci?

Aveau de dus o cruce, pînă la capătul zilelor. Nu le mai rămăsese decît speranţa că Dumnezeu se va milostivi şi îi va uşura de povară, ca în pilda aceea auzită la televizor în care un om istovit merge pe malul mării, îngrijorat, deoarece nu mai vede, pe nisip, urmele îngerului său păzitor, pe care îl ştia întotdeauna lîngă el. "De ce m-ai părăsit, Doamne, cînd îmi este greu?" "Eu acum te port în braţe, fiule!" Îi stătea pe limbă să-i spună că o luase şi ea în braţe atunci cînd îi promitea lui Roky - ea, o femeie bătrînă şi cu frica lui Dumnezeu - c-o să-i presteze gratuit o săptămînă întreagă dacă-i poate spune "unde-i Silvia Stoian, sigur o ştii, una slăbuţă, că trebuie să-mi dea nişte mărci, şi-a cam trecut termenul, e scroafă de-acuma"; nu găsise însă momentul oportun. Totuşi, o întrebă, după ce apele se mai calmaseră, ce-i aceea "muie"? "Sex oral, ce să fie?!", răspunse fiica, intrigată.

58

Kanel nu mai avu încotro şi se aşeză la masa negocierilor de nuntă, umplută între timp cu tot ceea ce nu are voie să mănînce un diabetic insulino-dependent. Era conştient că i se pregăteşte ceva; imaginea din faţa lui îi amorţea însă instinctul de conservare. Prăjiturile de casă, mai cu seamă, aveau un colorit atît de viu - ca al ciupercilor otrăvitoare -, încît se trezi mîncînd din ele, contrar ordinii fireşti de consum. Aperitivul lui dulce o făcu pe doamna Stoian să regrete că adusese pe masă toată muniţia dintr-odată - cum o rugase fiică-sa - şi nu pe rînd, aşa cum era normal în cazul unei familii de pensionari care nu ţinea cu tot dinadinsul să-i arate potenţialului ginere ce belşug alimentar o să-l aştepte dacă le va lua piatra de moară din casă. Dimpotrivă, exista o afecţiune specială între fiică şi tată, care funcţiona şi în timpul somnului acestuia din urmă. Lipsa lui nea Stoian de la cina oficială, repet, se datora şpriţurilor băute împreună cu vecinul Costache, la crîşma din colţ, de necaz că Silvia îşi alesese un bărbat care se vedea de la o poştă că nu o iubeşte. A fost în stare totuşi să bîiguie ceva, din care cele două femei - care abia reuşiseră, repet şi asta, să-l dezbrace şi să-l bage în pat - înţeleseseră că "pater familas", deşi nu-l suportă pe ipocritul ăla, nu numai că nu va face scandal, ci va fi chiar prezent la discuţii prin intermediul undelor alfa emise de creierul lui treaz. Şi, într-adevăr, paharele din bibliotecă zongăneau ca la cutremur din cauza sforăitului participativ. Probabil că şi grohăitul avea ceva insidios în el; cine ştie ce-or fi pus la cale cei doi bătrînei în colţul lor de tejghea?

59

Înfuleca pe nemestecate, dar nu uita să-i azvîrle cîteva resturi şi fiarei prezentului, care sforăia şi grohăia ameninţător. De altfel, cînd întîlniţi, în cuprinsul acestui mini-roman, fragmente care nu prea se leagă de ceea ce le precedă, să nu credeţi că s-a îmbătat omul de la montaj, nici să nu-l suspectaţi pe autor de cine ştie ce sofistlîcuri textualiste, ci pur şi simplu să le citiţi ca pe nişte prospecte ale medicamentelor pe care îngerul păzitor i le administrează,

prin mijlocirea noastră, lui Kanel, pentru a-l mai ţine în viaţă. Să nu uităm că eroul nostru se află într-o dispoziţie sufletească pe care nu v-am dori s-o cunoaşteţi altfel decît pe cale livrescă. Dacă nu s-a sinucis pînă azi, e pentru că a vegheat cineva să nu-l calce vreo maşină, să nu-l otrăvească vreo ciupercă, să nu-l electrocuteze firele neizolate, iar acum, să nu intre în comă diabetică, după consumul - deliberat excesiv - de prăjituri. Bine cel puţin că are din familie teama de a nu fi îngropat la marginea cimitirului, fără ceremonie religioasă, asemenea celor care îşi iau - făţiş - singuri viaţa, din poveştile cu care îl îngrozise - odată pentru totdeauna - bunica lui dinspre mamă. Altfel, ar fi fost imposibil să ajungem pînă aici cu acţiunea. Înger sau demon, ce importanţă are în slujba cui suntem, din moment ce ajutorul lui Kaneluş ne este indispensabil? Vreţi să moară în baie, în timp ce-şi face o supradoză de insulină? Sau poate că doriţi să-i dezlipesc de tot retina de pe coroidă - proces degenerativ cauzat de diabet -, să orbească şi să "confunde" uşa de la balcon cu cea de la sufragerie, încălecînd balustrada ca pe un scaun şi prăbuşindu-se de la etajul patru, în ţipetele disperate ale Silviei şi soacrei? Nu aveţi decît să-mi cereţi asta prin e-mail.

***

Nu cred totuşi că merit un astfel de sfîrşit.

60

Kanel ajunse la conferinţa de presă cu un sfert de oră întîrziere. Îşi notă în grabă ceea ce-i dictă un coleg de la radioul local - trei sau patru fraze introductive rostite de directorul teatrului -, după care intră pe de-a întregul în pielea reporterului căruia nu trebuia să-i scape nimic. Se anunţau programul stagiunii viitoare, posibilele transferuri de actori etc.

Kanel ar fi putut să plece, deoarece ştia deja cum o să facă analogiile cu fotbalul astfel încît sărmana lui ştire culturală să taie răsuflarea microbiştilor interesaţi de noile achiziţii ale echipei dramatice. Dar Moldovan schimbă dintr-odată discuţia despre proiecte, oprindu-se la cea mai recentă realizare a trupei sale: participarea la un festival internaţional. Era un subiect care îl interesa în mod deosebit pe Kanel, întrucît el fusese singurul ziarist din oraş incapabil să vadă în acea deplasare peste hotare – întîia din istoria teatrului - altceva decît o cascadă de abuzuri şi umilinţe la care i-a supus directorul pe bieţii actori. Nu înţelesese nimic, la premieră, din spectacolul avangardist selecţionat pentru Franţa; în schimb, îi era limpede că avea să fie demn de Avram cu publicarea zvonurilor care i-au ajuns la ureche încă dinaintea sosirii în ţară a actorilor. Cică ei ar fi dormit trei nopţi în autocar, în vreme ce arcurile saltelelor de hotel nu erau suficient de rezistente pentru cîtă muncă de noapte a prestat Moldo cu amantele sale. Din articolul lui Kanel reieşea că directorul se purtase la Paris cu angajaţii săi mai rău decît cu nişte saltimbanci. Firește, imediat au apărut dezminţirile, dar "Ecranul" s-a ţinut tare pe poziţie şi nu a publicat nici un drept la replică al celor care "se căcaseră pe marginea drumului". "Trezirea", după cum era de aşteptat, a găzduit întreg valul de proteste la adresa felului în care "Ecranul" a reflectat prezenţa în străinătate a teatrului, determinîndu-l pe Avram să-i ceară lui Kanel înregistrarea litaniei pe care acesta pretinde că a auzit-o din gura actorilor. Nu a fost în stare să-i prezinte nici o probă şefului său, întrucît tocmai imprimase o melodie la modă peste vocile celor nemulţumiţi că Moldovan nu-i inclusese şi pe ei în lotul pentru Franţa - pe care i-a convins să vorbească abia după ce s-a jurat pe mormîntul tatălui său că nu are reportofonul la el.

61

Dacă nu ar fi intervenit tensiunile din redacţie, cu siguranţă că Avram l-ar fi dat afară pe Kanel. Aşa însă, avea nevoie de un om care să-i umple zece quadraţi, iar studentul se dovedise a fi un soldat prost, dar credincios. Cu povestea tipului ăluia care îşi dăduse foc în faţa mamei sale, avea asigurată prima pagină a ultimului număr...

Avram era conştient că va dispărea de pe scena mediatică locală în modul cel mai anonim cu putinţă. Nimeni nu-i va sta la căpătîi şi nu-l va conduce pe ultimul drum, care îi separă casa de redacţie. Sămînţa lui prinsese rod mai în toate ziarele, revistele, posturile de

radio şi televiziune din zonă; numai în pîntecele nevesti-sii, nu.. Copiii lui gazetari îl urau, deoarece ştiau că numai după moartea lui Avram vor putea fi într-adevăr ei înşişi. Mulţi dintre ei s-au declarat "din flori" imediat ce-au ajuns la rîvnita maturitate sexuală a tatălui lor, motto-ul preferat fiindu-le: "Un tată m-ar fi înzestrat cu cîteva încăpăţînări durabile. Făcînd din disperările lui principiile mele, din ignoranţa lui ştiinţa mea, din pizma lui orgoliul meu, din maniile lui legea mea. Ar fi locuit în mine. Acest respectabil locatar mi-ar fi dat respect faţă de mine însumi" din "Cuvintele" lui Sartre.

Împlinise şaizeci de ani. Soţia lui încă mai preda la Liceul de fete. Seara, ca orice şofer pe Salvare care încearcă să se elibereze de imaginile de coşmar văzute peste zi - pentru a face loc altora, poate şi mai înfricoşătoare, care îi stau înainte pînă la pensie -, Avram o punea la curent pe soţia lui cu tot ceea ce putea fi subiect de bîrfă, dimineaţa, în cancelarie. Ea, în schimb, îi aducea cîteva mostre ale ecourilor pe care le-au avut cele mai importante articole din "Ecranul" în mediul profesorilor. Astfel, şeful află că "saltimbancii" lui Kanel reuşiseră să-i reactiveze doamnei Moldovan, soţia directorului de teatru, Zona-Zoster, dar nu din cauza minciunii pe care ziarul i-ar fi servit-o profesoarei de Română pe stomacul gol, ci adevăruluii, mult mai crud, pe care îl conţinea respectivul material.

62

Toate colegele de catedră trăiau de cîţiva ani buni, alături de Lia, drama impotenţei lui Moldovan. Ajunsese să le relateze pînă şi cele mai vagi semne de trezire ale mamutului dintre picioarele bărbatului ei. Fusese cîndva un actor de succes la femei, iar între bărbaţi îşi cîştigase respectul nu prin poveştile galante care le ajungeau la ureche, ci văzîndu-i pur şi simplu dispozitivul genital, în vreuna din multele ocazii în care tăifăsuia cu prietenii la pisoar. "Tunul şi ghiulele lui umplu o chiuvetă, pe cinstea mea!", spunea apoi, în alte anturaje, gura-spartă care nu fusese atentă doar la vorbele lui Moldovan, ci şi la mădularul acestuia, impresionant. Pe unii îi prinsese frica de momentul în care actorul o să le şoptească "Hai la pipi" după cea de-a treia bere. Alţii, dimpotrivă, aşteptau cu înfrigurare acea clipă. Moldovan nu le-a dat însă nici unora, nici altora prilejul de a adăuga faimei lui de "Pulă-mare" şi codiţa de "homo". Pînă la urmă se obişnuiseră cu ciudăţenia lui de a se pişa între prieteni, chiar Moldovan ajutîndu-i să ia asta ca pe ceva firesc. "Ce poate fi mai trist decît un om care face pipi de unul singur?", le spunea el.

"Ce poate fi mai trist decît să împarţi patul cu un impotent?", îşi spuneau profesoarele de Română în sinea lor, după ce Lia le mai administra o doză din micul ei infern conjugal. Punea tragedia în seama exceselor pe care soţul ei le făcuse, în tinereţe, în materie de sex, precum şi a stresului în care lucra acum, la bătrîneţe, de cînd proiectul lui managerial de scoatere a teatrului din anonimat îl instalase în scaunul de director.

63

Nu se putea desprinde nici măcar la orele de curs de gîndurile ei negre. Fetelor de la a unşpea C, de pildă, le-a dat să analizeze următorul fragment din "Baltagul" de Mihail Sadoveanu: "Se împlinesc nouă ani la Sfîntu‘ Gheorghe de cînd a sărit ca o gaie asupra lui, să-i vîre cängile în ochi şi sub bărbie. El o dădea încet la o parte cu braţul şi rîdea. Ea s-a înverşunat mai tare, pomenindu-i de-o rea şi de-o slută de la gura Tarcăului**. Acolo-ţi faci popasurile şi-ţi cheltuieşti averea**, îl împungea ea cu vorbe îndesate şi iar îşi răşchia cängile. Atuncea el întîi a lovit-o. Pe urmă a cuprins-o la piept ş-a strîns-o peste braţe. Ea a tăcut deodată, ca şi cînd ar fi murit. I s-a lipt cu fruntea subsuoară. A aşteptat desmierdările ca o ticăloasă. Acu şapte ani a lovit-o pentru alta. Într-un an au fost ochi negri; într-altul nişte ochi negri de nemţoaică. Înţelegea ea într-o privinţă că, pentru un bărbat ca dînsul, acelea-s petreceri – cum bei un pahar de vin ori cum rupi o creangă. Ea era deasupra tuturora; avea într-însa o putere ş-o taină, pe care Lipan nu era în stare să le deslege. Venea la dînsa ca la apa cea bună".

Vitoria Lipan era, desigur, ea, iar "reaua şi sluta" apăruse în viaţa lui Moldovan cu

ocazia unui turneu pe care"Ion Luca" îl efectuase în sudul Banatului. Ortansa se numea, şi ar fi dat orice să schimbe scîndura teatrului de amatori în care juca, cu cea a unui teatru profesionist. Încă tînărul - la acea oră - Moldovan ar fi preferat să fugă împreună cu ea în lume, cît mai departe de oraşul său în care simţea că se înăbuşă. I-ar fi plăcut chiar să se stabilească în tîrguşorul ei, să se ocupe de brigăzile artistice eventual, numai să rămînă alături de ea. Interesele opuse ale celor doi amorezi i l-au adus Vitoriei înapoi pe Moldovan, dar nu spăşit, cu coada între picioare, ci pus pe bătaie ori de cîte ori i se reproşa vreo infidelitate. Zona Zoster atunci i-a apărut Liei întîia oară. Apoi s-a obişnuit cu ideea că bărbatul ei se manifesta în turnee asemeni marinarilor în porturile-bordel, fiind însă convinsă că, prin felul ei de a se purta cu o vedetă - cine nu auzise de Moldo?! -, obţinuse un ascendent asupra lui, care îl obliga să se întoarcă mereu la ea, ca la "apa cea bună".

Una dintre elevele sale, Hulubei Georgiana, a scris în teză că, în economia romanului, fragmentul analizat reflectă cele din urmă zbateri ale speranţei Vitoriei Lipan că îşi va mai găsi soţul în viaţă. "Ea joacă totul pe cartea autoamăgitoare a infidelităţii lui Lipan "citea acasă profesoara, cu pixul roşu în mînă şi ochii înroşiţi de plîns. "Dar Vitoria îşi dădea cu disperare seama că de data aceasta nu mai era vorba de o nouă cană de vin ori creangă ruptă. Din îmbrăţişarea Morţii-Femeie, nu avea cum să-l smulgă. Interpretarea noastră se bazează pe numeroasele trimiteri la Mioriţa pe care Mihail Sadoveanu le face în romanul său. "Tu să-i spui curat/ Că m-am însurat/ C-o mîndră mireasă/ A nopţii crăiasă" sunt versurile care ne vin cel mai bine în sprijin, ele aruncînd o lumină mitică asupra geloziei Vitoriei Lipan. Nu doar tinerii necăsătoriţi – precum ciobănaşul din baladă - au parte de o asemenea nuntă postumă, ci şi bărbatul ei".

64

A fost singura din clasă care a primit nota zece. "N-ai vrea să încerci laTeatru? Vino deseară la noi, soţul meu îţi va spune dacă ai şanse!", îi şopti într-o pauză doamna Moldovan, care ştia prea bine cu cine are de-a face, Georgiana fiind nu demult subiectul unei gălăgioase reglări de conturi între două tabere de fete care îşi revendicau iubitul furat de ea. Credea că e de datoria ei să meargă pînă la pînzele albe ale aşternutului, ca să-şi smulgă soţul din perfida îmbrăţişare a Impotenţei. Cu greu s-a abţinut să o roage pe micuţa vampă să vină la testare într-o fustă cît mai scurtă şi, dacă se poate, fără lenjerie intimă.

A fost nevoie de intervenţia instinctului fetei ca imaginea care o torturase pe Lia în douăzeci de ani de gelozie să se apropie cît de cît de coşmarul original. Georgiana era numai bună de consumat, în biroul în care chiar Lia îl rugă pe actor să-şi ducă partenera de scenă. Teatrul ar fi avut nevoie de o figurantă, dar în nici un caz de fătuca asta, care nu putea să accepte o simplă tavă după ce se culca cu cineva influent. Moldovan trebui să recunoască, după un sfert de oră de voyeurism, că Georgiana avea ceva talent. I-a sugerat chiar să ia în serios arta streap-tes-ului, după care s-a făcut pierdut în dosul uşii de la dormitor, lăsînd-o pe nevastă-sa să-şi îndrume eleva către ieşire.

Lipsa oricărui rezultat benefic o aduse pe Lia în pragul disperării. "Viagra" nu era o soluţie, întrucît Moldovan era hipertensiv. În ciuda asigurărilor de discreţie primite de la Georgiana, apăreau tot mai evidente semne că nu doar lumea profesorilor era la curent cu necazul Liei – din cauza, repet, propriilor ei destăinuiri -, ci şi cea a elevelor. "Doamna profesoară, vă futem noi, numai să nu vă mai vedem aşa de nervoasă!", găsi într-o dimineaţă scris pe-un bileţel de pe catedră. Nu avea pe cine să acuze, deoarece erau numai fete în clasă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, îşi desfăşură normal orele acelei zile, după care hotărî că i-au mai rămas cel puţin aparenţele de salvat. A doua zi lăsă impresia că fusese străpunsă toată noaptea, ca la circ, de zece falusuri, în fiecare orificiu. În realitate, retrăise toate scenele de dragoste pe care Moldovan i le-a jucat în pat, scriindu-le-cu mîna Georgianei - pe care şi-a "însuşit-o" în urma unor atente parcurgeri ale tezei despre Vitoria Lipan - într-un jurnal de

sex. "Cui pe cui se scoate!", îşi zise Lia atunci cînd le prezentă colegelor carneţelul acela roz pe care Casanova nu se pricepuse să-l ascundă printre hîrţoagele lui din birou..."Dau divorţ, nici nu discut!", spunea plîngînd, arătîndu-le întîiul trei din catalog semnat cu numele ei de domnişoară. Bineînţeles că fulgerele şi tunetele se abătuseră asupra clasei în care învăţa Georgiana. Teroarea de la catedră devenise atît de făţişă, încît vecininele de bancă ale "amantei" fură nevoite să protesteze în cancelarie faţă de această nedreaptă descărcare hormonală. Directoarea, madam Castravete, ceru explicaţii între patru ochi, şi nu mică i-a fost mirarea cînd a văzut-o pe Lia Moldovan nu numai că deschide uşa cabinetului, dar chiar şi cheamă înăuntru cît mai mulţi martori ai uşurării inimii. Pînă şi profesoarele de Sport aflară atunci din gura ei că soţul o înşela cu o puştoaică grafomană dintr-a unşpea, "ceea ce nu justifică însă răzbunarea pe nişte copii nevinovaţi, cărora voi avea grijă să le îndrept cît de curînd notele". A mers pînă acolo cu despovărarea sufletească, încît a cerut singură să i se reţină zece la sută din salariu pentru această abatere, fiind de acord să li se comunice elevelor reclamante nu doar sancţiunea, ci şi motivul care a generat-o, cu rugămintea de a nu se divulga numele fetei, deoarece nu dorea să-i compromită viitorul. "Cel care i-a sucit minţile este unicul vinovat în această urîtă poveste sentimentală".

65

Cel din urmă care a aflat despre adulter a fost însuşi Moldovan. Organizarea plecării în Franţa îi astupase urechea cu care se apleca de obicei să asculte ce spune lumea despre el.

66

O copie a jurnalului roz a circulat şi în teatru, mai ales după ce autocarul porni în trombă din faţa instituţiei, lăsînd un ocean de resentimente în sufletul celor care nu au prins nici măcar un loc pe roată. Kanel trăsese cu urechea la ce bombăneau nemulţumiţii, şi nu s-a lăsat pînă cînd nu a obţinut permisiunea de a citi, în fugă, nişte fragmente de jurnal, pe care le-a notat utilizînd atît de multe prescurtări, încît i-a fost imposibil să înţeleagă apoi ce a scris. Reţinuse însă ideea principală, aşa că se apucă să pună între ghilimele ceea ce credea că ar fi simţit el însuşi în clipa în care Olga l-ar fi invitat să-i stoarcă piersicile de sub tricou. Nu obţinuse carneţelul, dar nu-şi făcea griji, întrucît ştia la ce uşă să bată dacă Avram îi va reproşa iarăşi documentarea superficială. Redactorul şef îl întrebase pe Kanel de trei ori dacă e acoperit deontologic articolul cu saltimbacii, după care, în mare criză de timp şi de materiale, îi dăduse drumul să apară pe prima pagină, cu o poză care îl înfăţişa pe Moldovan ţinînd de după umeri o fetişcană cu banderolă neagră pe ochi. Cînd citi ziarul, a doua zi, în cancelarie, Lia Moldovan rămase fără grai şi cu Zona Zoster violent reactivată. Faţă de colege arboră zîmbetul dispreţuitor al celei care ştia de mult că era inevitabil ca un astfel de scandal să nu ajungă în presă. "Dar nu credeam c-o să mergi atît de departe cu mîrşăvia!", îi spuse Oanei Avram, prietena ei de-o viaţă, făcîndu-le pe celelalte profesoare de faţă să se gîndească îngrozite la dimineţile în care le va veni rîndul să-şi citească în "Ecranul" propriile lor drame împărtăşite aceleiaşi prietene lipsite de scrupule. În sinea ei însă, Lia căuta numele vreunei rude care i-ar putea împrumuta murmîntul, căci nu va rezista momentului: îi va plesni inima! Nu-şi dorise aşa ceva. Era mulţumită cu efectul de imagine obţinut prin răspîndirea limitată a jurnalului. Cine o fi tîmpitul care şi-a permis să-i fure povestea şi s-o deturneze de la scopul terapeutic iniţial? Avram scăpă de tirul întrebărilor ei, deoarece chiar în acea zi "Ecranul" fusese decuplat de la reţeaua telefonică, din cauza neachitării facturii.

67

Moldovan nu ar fi vrut să reacţioneze în nici un fel la atacul din gazetă, dar în cele din urmă cedă insistenţelor nevesti-sii şi, în finalul conferinţei de presă, spuse: "Ne-am gîndit să oferim un premiu special ziaristului care s-a implicat cel mai mult în viaţa teatrului nostru. Sperăm ca, ajutat de acest obiect, să găsească mai uşor drumul către noi!" Kanel primi, în aplauzele actorilor, un baston de orb. În aceeaşi clipă, celularul îi ţîrîi la inimă, anunţîndu-l că

este aşteptat de urgenţă în faţa toaletei din Parc. Cu jurămîntul unei răzbunări feroce în gînd, Kanel părăsi foaierul, nu înainte de a arunca ostentativ bastonul la picioarele lui Moldovan, care însă nu-şi întrerupse interviul pe care îl acorda "Trezirii", lăsîndu-l pe reporter să remarce singur gestul golănesc al colegului-concurent.

noiembrie 1998-februarie 1999